

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı 33 Fiyat 2 TL

**Patronun için değil
Geleceğin için savaş**

SOMA'yı Unutmadık!

Vaatlere Kanma! Gücünü Örgütle!

Seçimler ve Komünistler

Normal koşullarda 2019 Kasım'ında yapılması gereken seçimler, Türkiye'nin içinde debelendiği siyasal ve ekonomik koşullar nedeniyle erkene alındı. Türkiye'nin içinde debelendiği kriz yeni değil. 2015 parlamento seçimlerinde AKP'nin tek başına iktidar olma olanağını kaybetmesi ve AKP dışında bir hükümet kurma olasılığının ortadan kalkması burjuvaziyi yeni istikrar arayışları için harekete geçirdi.

Önce erken seçim kararı alındı. Hükümet sorunu, Kürt halkına karşı yürütülen kanlı operasyonlarla, 2015 Kasımında bir sonuca bağlandı. AKP baskı ve zorla yeniden tek başına iktidar olma olanağını elde etti. Bunu Nisan 2017'de ufukta görünen hükümet krizlerinin çözümü olarak sistemin yeniden dizaynını öngören Anayasa Referandumu izledi. Cumhurbaşkanı olağanüstü yetkiler tanıyan, parlamentoyu devre dışı bırakan anayasa seçmene zor ve hileyle kabul ettirildi. AKP ve MHP dışındaki burjuva partiler zor ve hileyle kabul edilen referandum sonuçlarını devletin bekası adına sessizlikle geçirtirdi.

Bu süre içinde "demokrasi havarisi" emperyalist devletler, devletin Kürtlere karşı yürüttüğü kanlı operasyonlara, muhaliflere uygulanan baskılara, tutuklamalara, devletin yeniden dizaynını öngören hileli referanduma açık destek verdi. Başka türlü de olamazdı.

Türk burjuvazisi, referandumda elde ettiği sonuç ve emperyalist devletlerden aldığı destekle bir yandan Kürt halkına karşı kanlı operasyonları sürdürürken, öte yandan Suriye'nin kuzeydoğusunda işgal hareketini başlattı. ABD ve Rusya arasındaki çelişki ve çatışmalara dayalı mekik diplomasisiyle önce El-bab, ardından Afrin işgal edildi.

ABD'nin Ortadoğu'da, özellikle İran'ı hedef alan yeni hamleleri, ABD, Fransa ve İngiltere arasında kurulan ittifakın, Suudi Arabistan, İsrail, Mısır, BAE'yi kapsayacak biçimde genişletilmesi Türkiye'nin bugüne kadar başarıyla izlediği mekik diplomasisinin sonunun geldiğini gösteriyor. Son dönemde, Türkiye-ABD arasında hızlanan görüşme trafiği de bunu doğruluyor. Sürecin bir başka boyutunu ise, Türk kapitalizminin içinde debelendiği ekonomik kriz oluşturuyor.

3

1 Mayıs 2018'in Ardından

Sayfa 2

**Başbakan Nereden
Bakıyor?**

Sayfa 7

Kapıdaki Tehlike

Sayfa 15

1 Mayıs 2018'in Ardından

1 Mayıs'ı nitel anlamda herhangi bir eylemsellikten ya da tarihsel bir günden ayıran şey; işçi sınıfının gündelik (ekonomik) mücadelesi ile siyasal mücadelesi arasında bir ilişki kurmasıdır. 1 Mayıs devrim ve sosyalizm mücadelesi ekseninde tarihsel ve siyasal bir gün olduğu için sosyalistler açısından önemlidir. Ona niteliğini kazandıran salt işçi sınıfının ve sosyalistlerin tarihin bir döneminde ağır bedeller ödemiş olması değildir; bu bedelin devrim ve sosyalizm mücadelesi için verilmiş olmasıdır.

Devrim bayrağının en yukarı çıkması gereken, “sosyalizm!” ısrarının en yüksek sesle haykırılması gereken gün, 1 Mayıs sendikal mücadeleye sığmaz. 1 Mayıs ekonomik taleplere sığmaz. 1 Mayıs gündelik siyasete, seçime, burjuva partilerinin vaatlerine sığmaz! 1 Mayıs, günü kurtarmak adına devrim mücadelesini sonu gelmez bir geleceğe havale eden reformcu anlayışlara sığmaz! 1 Mayıs bir “bayram gününe” indirgenemez.

2018 1 Mayıs'ı

2018 1 Mayıs'ı geçen yıllara göre işçilerin ve sendikaların daha yoğun katıldığı, sosyalist örgütlerin ise ağırlıklı kesiminin geçen yıllardaki niteliğin ve niceliğin fazla üzerine çıkmadığı bir eylem günü oldu.

Özellikle sendikalı olan işçilerin 1 Mayıs günü meydanları daha kitlesel olarak doldurması bir yanı sıra işçi sınıfının ekonomik ve siyasal zora karşı sözünü ve itirazını yükseltmesi olarak değerlendirilebilir. Diğer yandan DİSK genel başkanı Kani Beko'nun CHP'den milletvekilliği aday adaylığı, CHP'nin ise 1 Mayıs meydanlarını seçim mitingine çevirme çabası da kuşkusuz sendikaların kitlesel katılım göstermesinde etkili oldu. Ancak yüzbinlerin OHAL şartları altında 1 Mayıs için meydanlara inmesi seçim gündemini de aşan bir noktayı işaret ediyor; işçi ve emekçiler rahatsız.

OHAL, ekonomik kriz ve darboğaz, savaş politikaları gibi etmenler kuşkusuz işçi ve emekçilerin sokağa daha fazla çıkmasında etkili oldu. Ancak yine de 2018 1 Mayıs'ı ne geçmişteki büyük 1 Mayısların coşkusuna ve kitleselliğine sahipti ne de 1 Mayıs'ta öne çıkan söylemler devrimci bir hedefe dönüktü.

Bu durum kalıcı değildir. İşçi ve emekçilerin meydanları büyük bir hınç ve coşkuyla doldurması dün olduğu gibi bugün de mümkün.

Ancak işçi ve emekçiler meydanları kendi bilinçleri ve talepleri ile doldurabilir. Kendiliğinden sokağa çıkan yığınlar, pusulasızdır. Rüzgara kapılmaya müsaittir ve bu rüzgar, sosyalistlerin olmadığı bir yerde reformizmin ve burjuvazinin rüzgarıdır.

Başkaldırı ve isyan konusunda zengin bir tarihe sahip olan coğrafyamızdan da iyi bildiğimiz gibi, sokağa inen yığınlar devrimci bir önderlikten yoksun ise, var olan (ekonomik) taleplerini korumakta ve ileri taşımakta başarılı olamamıştır; olamaz da! Öyle ise, ilkin işçi ve emekçilerin devrimci öncüsünü yaratmak görevi, sosyalistlerin bütün mücadelesinde

en acil ve önemlisi olarak öne çıkmaktadır. İşçi sınıfının devrimci öncüsünün yaratılması oldukça uzun bir konu ve başkaca yazılarımızın gündemi. Şimdilik; işçi sınıfının devrimci öncüsü olduğunu iddia edenlerin ya da işçi sınıfının öncülüğü iddiasıyla yola çıkanların; sosyalistlerin 1 Mayıs'a nasıl yaklaştığına ve nasıl yaklaşması gerektiğine değeriendirmeliyiz.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi 1 Mayıs gündelik taleplere sığmaz. Ancak ne yazık ki, özellikle sendikaların müdahalesinde şekillenen bu 1 Mayıs'ta meydanlara hakim olan yine gündelik olanıdır. İşçi ve emekçilerin zihinleri seçim gündemi ile işgal edilirken, onlara kendi örgütlülüğünü; kendi seçeneklerini; devrim ve sosyalizmi işaret eden bir 1 Mayıs yaşanmadı.

Bu 1 Mayıs'ta da CHP meydanları domine etti. Burjuvazinin solu “terbiye ve teskin etme partisi CHP; sendikalar üzerindeki gücüyle 1 Mayıs'ın eyleminde söylemde etkili oldu. 1 Mayıs'ta eylem kürsüsü mücadele eden işçilerin, sosyalistlerin, sosyalizmin kürsüsü olması gerekirken

yine reformist, burjuvaca söylemlerin kürsüsü oldu.

Sosyalistlerin kendi kürsülerini kurabilecekleri; işçi ve emekçilere yığınsal bir alanda seslenebilecekleri bir güçleri ve nitelikleri bugün varsa amenna. Biz dahil olmak üzere herhalde hiçbir sosyalist örgüt CHP'nin seçim propagandasına maruz kalmak istemiyordur. Ancak bu güç yoksa, en “devrimcisi” DİSK olan bir sendikal atmosferin içerisinde sosyalistler işçi ve emekçilere seslenecekleri kanalları kullanmak zorundadır. Bu kanal, örneğin Maltepe Meydanı'nda CHP'nin seçim gündemine çekilmeye çalışılıyor bile olabilir, öyle ise biz bu alanda kendi sözümüzü söylemeliyiz.

Sözümüz sendikal haklarla sı-

tır eylemler örgütlemeye çalışacağız.

Komünistlerin 1 Mayıs'a İlişkin Görevleri

1 Mayıs'a katılımın düşük olduğunu görüp; 1 Mayıs'ı iyi örgütleyemediğimizi düşünebiliriz. Bu doğru fakat eksik bir değerlendirmedir. Doğru, çünkü 1 Mayıs'a katılabileceğimiz binlerce işçi, emekçi ve genç var bu ülkede ve onları eyleme katamadık. Eksik, çünkü 1 Mayıs çalışmasının Mart-Nisan ayında gerçekleştirilen ajitasyon ve propaganda faaliyeti olduğunu düşünüyorsak yanılırız.

1 Mayıs sosyalist hareketlerin bir yıllık çalışmalarının da göstergesidir. Eğer bütün bir yıl ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyeti gerçekleştirdiysek, sınıf içinde yığınsal çalışma yaptıysak, karşılaştığımız her işçiyi ve genci devrimci mücadeleye hangi alanda ve hangi düzlemde katacağımızı düşündüysük, buna göre bir çalışma yaptıysak; işte o zaman 1 Mayıs çalışmasını hakkıyla yapmış oluruz.

Eğer 1 Mayıs işçi ve emekçilerin, sosyalistlerin en önemli eylem günü ise bu gün bizim bütün bir çalışmamızın da göstergesidir. Bugün bütün yoldaşlarımız bulundukları alanda son bir yılda nasıl bir çalışma yürüttüklerini, kimlerle ilişki kurduğunu, bu ilişkilerin devrimcileşip devrimcileşmediğini, faaliyetin bütünlük ve süreklilik taşıyıp taşımadığını değerlendirmek zorundadır. Bütün yoldaşlar muhasebe yapmalıdır.

Bu muhasebenin ardından 1 Mayıs'ta siyasal tavrımızın doğru olduğunu, her alanda, her gün yükselttiğimiz devrim ve sosyalizm bayrağını bütün 1 Mayıs'larda yükselteceğimizi belirtmek gerek.

Güçler dağınık, sosyalistler örgütsüz. Ancak en örgütsüz halimizde bile siyasal eylemlerdeki tutumumuz niteliğimiz ortaya koyar. Öyle ise “sosyalizm bayrağı daha yukarı!” diyeceğiz.

2019 1 Mayıs'ına gelirsek... Bugünden başlayan bir çalışma ile ancak 1 Mayıs'ı devrimci niteliğine uygun hale getirebiliriz. Faaliyete bugünden başlayarak önümüzdeki yılın 1 Mayıs'ını hakkıyla örgütleyebiliriz. Öyle ise, muhasebe yapıp işimize bakalım!

Son olarak sınıf içinde yoğunlaşan devrimci örgütlere önerimiz; 1 Mayıs'ı bir bayram günü olarak kutlamakta ısrar eden sendikaların denetiminden çıkarmak için devrimci örgütlerin bugünden iş ve eylem birliğine yönelmeleridir.

1.sayfanın devamı

Uzun bir süre Türk kapitalizmine lokomotif görevi gören inşaat sektörü ciddi bir kriz içinde. Bir yandan konut ve altyapı yatırımları tam hız artarken öte yandan konut stoku büyüyor. Altyapı yatırımları kredi bulma zorluğuyla karşı karşıya.

AKP iktidarı döneminde, devletin desteği ve iktidar partisi ortaklığıyla olağanüstü ölçüde büyüyen inşaat firmaları, şimdi iç ve dış borçların yeniden yapılandırılması talebiyle devletin kapısında sıralanmış durumda.

Döviz kurlarında son dönemdeki hareketlenme, hem devletin kefil olduğu borç yükünü büyütürken hem de cari açığı büyütüyor. Dolarlarda her bir kuruşluk artış Türkiye’ye 4.5 milyon dolara mal oluyor. Kısır bir döngü içinde devlet zamanı gelmiş dış borçlarını ödemek için yeniden dış borç bulmak zorunda. Bu da faizlerin hızla yukarı çıkmasına yol açıyor. Krediler geri dönmüyor, enflasyonla birlikte işsizlik de artıyor.

Birbiri ardından gelen seçimler ve Suriye’deki işgal girişimleri ile bozulan bütçe disiplini IMF’yi harekete geçirmiş durumda. Hükümet IMF ile gizli görüşmelere başladı bile.

Derinleşen ekonomik kriz işçi ve emekçilere artan zamlar, vergiler, işsizlik ve yoksulluk olarak yansıyor. Ekonomik zorluklar, mevcut siyasal kamplaşmayı daha da büyütüyor. İşçi sınıfının başında demoklesin kılıcı olarak sallanan işsizlik, sınıf içinde ataleti büyütse de toplumsal kaynaşma hızla “artık yeter!” noktasına doğru yol alıyor.

Erken seçim Türkiye’nin içinde bulunduğu bu ekonomik ve siyasal tablonun bir sonucu olarak gündeme geldi. Bu tabloya Erdoğan’ın tutkuları ve kaybetme korkusu eklenince baskın seçim halini aldı.

Kısaca, adına ne denirse densin (baskın, korsan vb.) erken seçim, burjuvazinin içinde debelendiği durumun, yönetemezliğinin bir göstergesidir. Yönetemezlik sadece dış politikadaki açmazlar ve krizin derinleşmesiyle bağlantılı değildir. 2017 Anayasa Referandumu’nun ortaya çıkardığı sonuç (sonucu hayır olan referandumun hıleye evete dönüştürülmesi) yönetemezliğin siyasal yönüdür.

Toplumu Erdoğan yanlısı ve karşıtı olarak bölen ve karşı karşıya getiren referandumun gerçek sonucu, **burjuvazide dipten gelen dalga endişesini büyötmüştür.** Sadece işçi ve emekçileri değil, orta gelir grubundakileri de etkisine alan kriz, bu endişeyi daha da büyötmektedir. Erken seçim kararının ardındaki temel saik bu endişedir. Anayasayı meşrulaştırarak sisteme nefes aldıracak olan

erken seçimi AKP kendi iktidarını korumak için baskın seçime dönüştürmüştür.

İYİ Parti’nin seçime sokulmaması, baraja takılması endişesiyle küçük partilere gidecek oyların AKP’ye yönlendirilmesi, AKP’nin baskın seçim girişiminin başka unsurlarıdır. CHP’nin 15 milletvekili vererek İYİ Parti’ye seçime katılmasının yolunun açılması “sıfır baraj” sistemiyle diğer burjuva partileri AKP karşıtı cephede birleştirmesi, AKP’nin seçim hamlesine karşı başarılı bir hamle olarak görülse de, bu gerçekte burjuvazinin başarısıdır. Çünkü bu yolla burjuvazi, tüm partilerin seçime katılmasını sağlayarak anayasanın meşrulaşmasında geniş bir mutabakat sağlamıştır. (Referandumdaki hayırı evete dönüştürerek).

Erken seçim ilanının ardından yaşanan bu gelişmeler, daha seçim yapılmadan burjuvazinin istediği sonucu –anayasanın meşrulaştırılması, OHAL’in olağanlaştırılması- elde ettiğini göstermektedir. Seçimin sonucu nasıl olursa olsun; ister Erdoğan kazansın isterse başka biri, somut gerçek budur.

Bu somut durum **seçime katılan partilerin nitelikleri üzerinden bir değerlendirme yapma ve tavır belirlemeyi anlamsızlaştırmaktadır.** Çünkü karşı karşıya olduğumuz seçim sıradan bir başkanlık ve parlamento seçimi değildir.

Seçmenin oylarıyla reddettiği; tek başına bir partinin hükümet kurma-kuramama zorluklarını ortadan kaldırarak hükümet kurmayı cumhurbaşkanının inisiyatifine bırakan, kanun hükmünde kararname yetkisi veren, parlamentoyu bütün yetkilerini gasp ederek devre dışı bırakan, meşru olmayan bir anayasanın seçmen oyuyla meşrulaştırılmasıdır.

Bütün bu gerçekler seçimi Erdoğan ya da başka bir adayın kazanmasının işçi sınıfı ve emekçiler açısından bir değişime işaret etmediğini gösteriyor. Çünkü bugünkü ekonomik ve siyasal tablo içinde **burjuvazinin işçilere ve emekçilere verebileceği hiçbir taviz yok.** Erdoğan’ın seçimi kaybetmesi ise burjuvazi için bir kayıp değil, tersine sisteme nefes aldıracak bir kazançtır.

Komünistlerin amacı, sınıfsız toplumun kurulmasıdır. Komünistler; sınıf mücadelesini, kapitalizmin yıkılarak proletaryanın iktidarının kurulmasını, bu amaca ulaşmanın yegane devrimci yolu olarak görürler; bu mücadeleyi, biçimi ne olursa olsun, burjuva devleti kullanarak, ne kadar “demokratik” olursa olsun onun kurumlarına dayanarak değil, tersine, bütün kurumlarıyla birlikte burjuva devleti parçalamak ve

onun yerine işçi sınıfının devletini örgütlemek hedefiyle yürütürler. Bunu aynı zamanda, sınıfları ortadan kaldırmanın ve siyasal olarak devletten devletsizliğe geçişin yolu olarak görürler.

Komünistler sınıf mücadelesinin diğer alanlarında olduğu gibi, seçimlere de bu amacın kılavuzluğunda yaklaşırlar, sınıf mücadelesinin somut durumunu dikkate alarak her seçimi kendi koşulları içinde ele alarak tavır belirlerler. Parlamenter mücadeleyi, seçime katılmayı, burjuva parlamentarizmini meşrulaştırmak için değil, **yığınlarda oluşan parlamenter önyargıları dağıtmak için kullanırlar.**

Bu yaklaşımla her koşulda seçimleri boykot eden anarşistlerden olduğu kadar, parlamentarizme bel bağlayan reformistlerden de ayrılırlar.

Komünist harekette boykot taktiği genellikle sınıf mücadelesinin yükseldiği, devrimci durumun olgunlaştığı koşullarda, burjuvazinin sınıf bilincini bulanıklaştırmak için başvurduğu taktiğe yönelik olarak başvuru bir hamledir. Bugün sınıf mücadelesinin bir yükselme trendinde olduğu söylenemez. Sınıf; içindeki hareketlenmeye karşın, ideolojik ve örgütsel gerilik ve dağınıklık içinde, üstelik sınıf hareketine yön verecek devrimci merkezden de yoksundur.

OHAL koşullarında, yapılan seçimin baskı, saldırı ve hilelere sahne olacağı da bir sır değil. Bütün bunlar seçimle ilgili değerlendirmede dikkate alınması gereken unsurlardır. Komünistler seçime ilişkin tavırlarını belirlerken şüphesiz bunlar ve diğer faktörleri değerlendirirler.

Ancak bugün karşı karşıya olduğumuz seçim alışılmış türden bir seçim değildir.

Seçmenin hangi partiye oy vereceği ve kimi seçeceği seçimin gerçek karakterini örten tali bir sorundur. Seçime gerçek karakterini veren, seçmenin oylarıyla reddettiği, hile ile kabul edildiği ilan edilen, anayasanın meşrulaştırılmasıdır. Bunun için bütün burjuva partiler seçimi kullanarak daha geniş kitleleri anayasanın meşrulaştırılmasına katmak için var gücüyle çalışıyor.

Seçime katılımı artırmak için yalan vaatlerin ardı arkası kesilmiyor. Bu yalan vaatlerin en tipiklerinden biri de Erdoğan’ın kaybetmesi durumunda yeniden parlamenter sisteme döneceği yalanıdır.

İşçiler ve emekçiler bütün bu yalan vaatlerin gerçek karakterini yaşayarak biliyorlar. 12 Eylül askeri darbesinden sonra burjuva partilerin her biri iktidara geldiklerinde seçim yasasını değiştireceklerini, seçim barajı ve anaya-

sadaki antidemokratik maddeleri vb. kaldıracaklarını ilan etmediler mi?

Aradan geçen 38 yıla rağmen bu yasalar yerli yerinde duruyor. Bugünkü vaatlerin kaderi de bundan farklı olmayacaktır. Meşru olmayan anayasa meşrulaştırılacak ve aynen korunacaktır. Olağanüstü halin kalkacağını, parlamenter sisteme döneceğini vaat edenler iktidara geldiklerinde **olağanlaştıran olağanüstü hal**’le yönetmeye devam edeceklerdir.

Ağır bir ekonomik ve siyasal kriz içerisinde debelenen burjuvazinin işçi sınıfına emekçilere, Kürt halkına vaat edeceği işsizlik, ağır çalışma koşulları, yoğunlaşmış bir sömürü, yoksulluk, baskı ve zulümden başka hiçbir şey yoktur. Son 10 yılda işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının karşı karşıya kaldığı durum budur. Seçimin hemen ardından işçi ve emekçilerin benzer ve daha ağır bir tablola ile karşı karşıya kalması bu ekonomik ve siyasal koşulların kaçınılmaz bir sonucu olacaktır. Bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçiler bu saldırının karşısında ancak örgütlenerek durabilirler.

Komünistlerin görevi bütün bu çıplak gerçekleri işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına anlatmaktır. Seçimi bu hedef için kullanmaktır.

Seçimlere bir parti ya da aday göstererek katılınabileceğine ilişkin algı işçi sınıfını ve emekçileri burjuva parlamentarizmine mahkum eden burjuva propagandanın bir ürünüdür. **Aday göstermek, bir partiye ya da adaya işaret etmek seçim sandığını kullanmanın tek yolu değildir.**

Aday göstermeden, bir parti ya da adaya işaret etmeden de seçmen duyarlılığına hitap etmek mümkündür. Seçim ortamı kitlelerdeki duyarlılığı artırarak, komünistlere işçi sınıfının en geri kesimlerine bile ulaşabilme olanağını sürdürüyor. Bu olanağı kullanmak, işçi sınıfının öncü kesimlerine ulaşmak ve bu kesimleri işçi sınıfının öncüsü olarak örgütlemek komünistlerin önündeki başlıca görevdir.

Hayalci değiliz, seçmenin Erdoğan ve karşıtı olarak kutuplaştırıldığı, oy kullanmanın buna indirgenmediği bugünkü koşullarda söylenecek sözün, gösterilecek çabanın seçmen üzerinde ciddi bir etkisinin olmayacağını biliyoruz. Ama söylenen hiçbir söz, girilen hiçbir çaba boşa gitmeyecektir!

Yeter ki sözümüzü burjuvazinin oyunlarını bozarak, işçi sınıfına emekçilere devrimci alternatifi ne olması gerektiğini anlatmak için sakınmadan söyleyelim ve işçi sınıfının en geniş kesimlerine ulaşabilmek için çaba sarf edelim.

Krizler ve İşçi Sınıfı

Melis Akın

Kapitalizmde sınıflar arasındaki çelişkinin en görünür olduğu nokta kriz dönemleridir. Kriz, kapitalizmin yapısal ve değişmez özelliği olarak süregelenleşir, krizler derinleştikçe sermayenin devleti, bir yandan işçi ve emekçilere saldırıya geçerken diğer yandan, krizin çıkış noktası olan kâr oranlarındaki düşme eğilimini hızla yükseltmeye çalışır. En belirgin yöntem olarak da işçilerin reel ücretlerini düşürerek, işsizliği arttırarak, çalışma koşullarını da ağırlaştırır. 2008'den günümüze Türkiye koşullarında da yaşanan budur.

Kapitalist ekonomilerde kriz derinleştikçe devlet, bilindik yöntemlere başvurarak, tekelleri ve bankaları kurtarmaya yönelik ucuz faizli kredi vermeye, emisyonla gitmeye, yatırım ve ihracata yönelik teşvik-

tiği ağır faturalar olarak karşımıza çıkar. Mayıs 2108'deyiz ve USD'nin 4,25'i, Euro'nun 5'in üzerine çıktığı piyasa koşulları içinde yaşıyoruz ve devletin açıkladığı istatistiklere göre işsizlik oranları %10.8'in üzerinde seyretmektedir.

Gerçekte ise işsizlik %20'leri geçmiştir. Faizlerin %15.5'e yükseldiği bir dönemde devletin açıkladığı resmi rakamlardaki enflasyon oranı tam bir aldatmacadır.

Bir yandan işsizlik, diğer yandan ağır çalışma koşulları içindeki işçi ve emekçiler açısından yaşamsal ihtiyaçların karşılanabilmesi bile imkansız hale gelmiştir. İşsizlik ve enflasyon artık sadece emekçi ve yoksulları değil, orta gelir grubundakileri de etkisi altına almıştır.

gelen kendiliğinden itkiyi baskılamak için hunharca yöntemlere başvurur.

FETÖ gerekçesiyle devletin “terör”le mücadele gerekçesiyle 21 Temmuz 2016'da yürürlüğe koyduğu ve yedinci kez uzatılan OHAL yasası; işçi, emekçi, öğrenci, devrimci, sosyalist ve komünistlerin mücadele alanına dilediğince saldırmanın diğer adıdır.

AKP Hükümeti döneminde toplam 13 işyerinde grevler yasaklanmış, sadece OHAL süresinde Asil Çelik, Emis, Banksis, Şişecam ve Mefar İlaç'ta grevler çeşitli güvenlik gerekçeleri ile yasaklanmış, Erdoğan, açık açık “OHAL sayesinde grevleri engelledik.” beyanında bulunmuştur.

Burjuvazinin partileri açısından da değişen bir şey olmamıştır ve olmayacaktır.

Kapitalizmde dönemsel döngüsü mutlak olan ekonomik krizleri siyasal krize dönüştürmek, çelişkiyi ve üretimden gelen gücünün dünyayı değiştirmede tek emsalsiz koşul olduğunu işçi sınıfına göstermek kuşkusuz ki bir öncülük görevidir.

Bu öncülük, örgütlü bir mücadeleyi gerektirir. Örgütlü mücadelenin işçi sınıfına öncülük edecek gücü de, nihai amaca ulaşmada parti hedefidir.

Tarihsel olarak iki sınıf arasındaki çelişkilerin bariz ortaya çıktığı pek çok dönemden geçilmiştir. Sınıf içinde örgütlenmenin yol ve yöntemi de ezberlerimizde vardır.

Ancak burjuvaziye karşı komünistler hep hazırlıksız yakalanmış, her zafer anı ağır yenilgileri de barındırmıştır içinde.

Bugün, olmadığı kadar dağınık ve savrulma içinde olan sınıf öncüleri ve siyasal temsilcileri, işçi sınıfının hangi noktada ayağa kalkacağından bihaber yaşayamaz. Hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkacak bir kalkışmada sınıfla birlikte devrim sağlayamamak, ne örgütsel, ne politik ne de ideolojik olarak affa sığmaz bir durumdur.

İvedi görev, sınıf çıkarları doğrultusunda burjuvazinin hamlelerini boşa çıkaracak her türlü mücadeleyi öne çıkarmak olmalıdır.

İşçi sınıfını sınıf mücadelesine yöneltmek ve burdan bir dünya yaratmak komünistlerin, sosyalistlerin görevidir. Sınıfa, Marksizme, Leninci parti anlayışına yabancı bir siyaset merkezi ile sınıfın devrimci hedeflerine varılamaz.

Bugünden yarını örme inadı ve sabrı bir tek devrimci mücadele yürütenlere özgüdür.

Girişmeden görmek mümkün değildir. Deneyimlerden ders alarak, kapitalizme karşı mücadeleyi işçi sınıfının zaferine dönüştürmek ise;

...sınıfın ekonomik mücadelesini siyasal mücadele ile birleştirmekten ve bu mücadeleyi üstlenecek devrimci bir örgütü yaratmaktan geçer.

lerle ekonomik krizi hafifletmeye çalışır ve krizin yükünü yeni vergi ve zamlarla işçi ve emekçilerin üzerine ykar.

Kriz yönetimi; işsizlik, yolsuzluk, yıkım ve savaşların da dölyatağı haline gelir. Dövizdeki kur artışlarının enflasyona etkisi, temel gıda fiyatlarındaki artış, ücret, işsizlik, baskı, yasak ve iş cinayetleri, krizin işçi sınıfı ve emekçilere ödet-

Ekonomik talepler doğrultusunda sınıf içten içe bilense de, hem siyasal iklimin etkisi hem de sendikaların sınıfın taleplerinin önünü kesen ataleti, işçi ve emekçilerin eylemlerinin niteliğini de etkilemektedir. Kapitalizmde, ekonomik altyapıdaki işleyiş üst yapıyı da doğrudan etkiler.

Her kriz dönemi aslında siyasal krizlere de teşnedir ve devlet, işçi sınıfının üretimden ve doğasından

Uzlaşmaz çelişkisi olan işçi sınıfını hizalamak burjuvazinin temel varoluş nedenidir.

Dönemsel olarak yansıtılan sembolik kazanım safsataları, burjuvazinin işleyiş kuralıdır ve hiçbir zaman işçi sınıfı bu düzen içinde nefes alamayacaktır. Kriz dönemleri ise sınıfa can çekiştirmenin aleni ve artan bir yöntemidir burjuvazi açısından...

1 Mayıs Üzerine

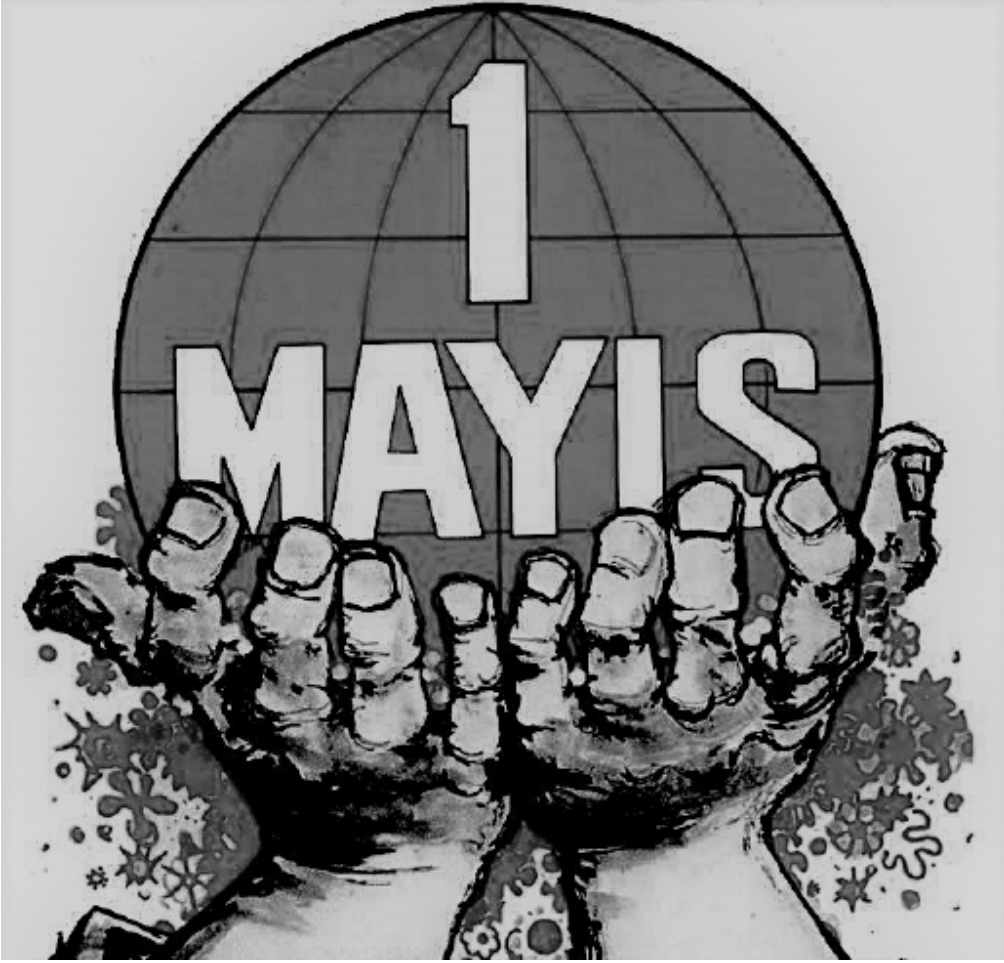
Firdes Can

Bir 1 Mayıs'ı daha OHAL koşullarında baskın seçim kararının gölgesinde geçirdik. Türkiye'de ve Dünya'da işçisi sınıfı tarihsel bir dönemecin eşliğinde. Bu sürecin ekonomik, siyasal, sosyolojik yönlerini yayınlarımızda yazıyoruz çiziyoruz.

Bu tarihsel dönemde işçi sınıfının taleplerini sesini daha fazla yükseltmek ve ekonomik talepleri siyasal taleplere dönüştürmeyi görev olarak görüyoruz. Peki bu sözün evrensel olarak en çok yükseltilmesi gereken gün olan 1 Mayıs alanlarından işçi sınıfı politikasına dair hangi sözü görünür kıldık, hangi sözü yükselttik. Bu soruya kocaman bir HİÇ olarak cevap vermek abartı olmaz.

örgütlerse devrimciliklerine zeval getirmediikleri ile avunacak durumdaydılar. Gerek Maltepe'ye gidenler gerekse büyük laflarla Taksim için Saraçhane'de toplananlar öz itibarıyla aynı eksen de buluşuyorlar.

1 Mayıs alanlarının Türkiye'nin her yerinde seçim mitinglerine dönüştürülmesine engel olunamamıştır. Alanlardaki pankartlardan, sloganlardan bu rahatlıkla görülebilir. Sosyalistler uzun zamandır kendilerine düzen içi muhalefet noktasına çekmiştir. Bu genel hava her yıl daha fazla her eylemliliğe daha fazla sirayet etmektedir. Buna itiraz eden azınlıkta kalan gruplarınsa sözü görünmemekte, sesi duyulmamaktadır.

İstanbul 1 Mayıs'ı öncesinde Maltepe Dolgu alanı ve Taksim tartışmaları yine sol hareketin gündemiydi. Sendikaların Maltepe kararı ile İstanbul'daki "kitlesel" miting Maltepe'de gerçekleşti.

Dolgu alanı tartışmalarını ve bu konudaki eleştirileri haklı bulmakla beraber, Asıl odaklandığımız nokta içeriğe dair olacak. Maltepe'de son 2 yıldır gerçekleşen 1 Mayıslarla kıyaslandığında işçilerin katılımında ciddi bir artış gözlemlenirken sosyalist-sol örgütlerdeyse gerileme mevcuttu. Taksim çağrısı yapıp Saraçhane'ye giden

Ruhsuz, heyecanı yok olmuş bir 1 Mayıs'ı arkamızda bırakırken, kendimize ders çıkartmamız 1 Mayıs çalışmasını 1 aylık afişleme, propaganda çalışmasından ibaret olmaktan çıkarıp işçi sınıfının örgütlenmesinin, mücadelesinin taçlandığı bir gün haline getirmek zorundayız.

Sendikaların ayak oyunlarından, günlük siyasal çıkar hesaplarının kurbanı olmaktan kurtarmak için devrimcilerin devrimci 1 Mayıs'ları bugünden bir araya gelerek örgütlemesi, devrimci ruhu 1 Mayıs'a taşıyacak mücadeleyi birlikte örmesi gerekmektedir.

1 Mayıs ve Çağdaş Köleler

2018 1 Mayıs'ında en çok düşündürten şey, Orman İşçileri'nin Çambaşı Orman Şefliği'ne bağlı çalışma sahalarından yaptıkları 1 Mayıs paylaşımlarıydı. O paylaşımda resimlerinin altına "biz çalışırken bayramımızı bizim adımıza kutlayanlara selamlar" deniliyordu. Yani, "bizler çalışıyoruz, bizim adımıza alanlara gidenlere teşekkür ediyoruz" demek istemişlerdi.

Çünkü onlar kendilerini nereye koyacağını bilmeyen işçiler. Ne kendileri ne de devlet onların ne olduklarını hala saptayabilmiş değil. Yalnızca çalışıyorlar ve mesleki durumları belli değil onların! Bu kepezelikler devletin işletmelerinde yaşanıyor ama kimse bunlar kim diye sormuyor maalesef. Sendikaları başka işler peşinde, demokratik örgütler köşeye sıkışmış, demokrasi güçlerinin solukları kesilmek üzere. Bu işçiler işçi sınıfının en alt katmanlarından birini oluşturuyor.

Eğer zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri olmayanlardan bahsediyorsak, onların kaybedecek zincirlerinin bile sanal olduğunu biliyoruz aslında. Onlara "1 Mayıs Bayramı'nı kutlarım demek bile yetiyor" ne yazık! Onlarda kendi adlarına alanlarda olanlara teşekkür ediyorlar, yeter ki onlar çalışsın! Kapitalizmin kazançlarının çoğuna el koymak için ürettiği, sanal iletişim araçlarıyla, çay ve kahvaltı molalarında

paylaşımlarda bulunuyorlar, kendilerinden bihaber olanlara, kendilerini ifade ediyorlar. İş bitene kadar işçiler onlar, ama adları kayıtlarda yok. Köle sahibi bile, işine yaramadığı dönemlerde kölelerinin gelecek için sağlıklı kalmasını sağlardı. Onlar köle bile değil. Şimdi çağdaş kölelerin çok olduğunu bilenler, iş bitene kadar diyorlar onlara. Paralarını öderken bakkal defteri bile olmayan çeterelerden yararlanıyorlar. Gördüğümüz gibi bu insanlara resmi tatil ilan edilen, 1 Mayıs, tatil bile değil. Çünkü onlar iş bitiminde tatile çıkacaklar, ücretsiz tatillere. Tatil yeni bir iş oluşup iş sahaları açılınca bitecek.

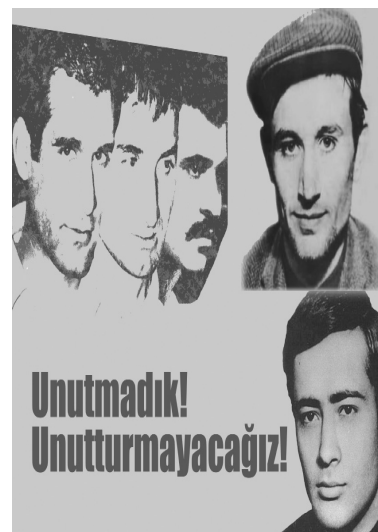
O zaman saatlerin, günlerin ve hafta sonlarının bir anlamı olmayacak.

Kısacası, bu ülkede hala çalışanların büyük bölümü devlet nezaretinde kayıtsız ve güvenceden yoksun çalıştırılıyor. Güçleri yettiği sürece de çalıştırılacaklar. Günleri bitince köleleri öldürmeyecekler ama ölüme terk edecekler aç susuz!

Bu girdaptan çıkışın tek yolu, işçi sınıfının örgütlenmesiyle mümkündür. Bu örgütlülük politik bir güce dönüşmediği sürece ise git-gellerden başka bir şey kazanamayacağız!

İşbaşı-Samsun

Kavgamızda Ölümsüzleşenler

Ordu'da Doğa Katliamı Tamamlandı

Doğa tahribatı geri dönülmez sonuçlar yaratıyor. Oluşabilecekleri önceden hesaba katmadan yapılan kâr amaçlı işletmeler ve yapılaşmalar geri dönülmez sonuçları doğuruyor. Örneğin, yemyeşil bir araziye dikilen binalar sonradan yıkılsa bile orayı eski haline dönüştürmek olanaklı olmuyor. Yine tarım arazilerine kurulan sanayi yatırımları kâr etse bile gıda sorunu yaratıyor ki yapılan kar zarar

ıyla halk kandırılıp sular toplanınca üzerinden köprülerle geçilmeye cesaret edilemeyen ırmak, yayalara bile geçiş vermeye başladı. Adı ırmak olan Melet Irmağı şimdi dere bile olamayacak suyu taşımaya çalışıyor Karadeniz'e. Doğal olarak da çevresine sağladığı yaşam yavaş yavaş ölüyor. Planlanan üretime bile bu su ile ulaşamayacağını anlayan işletmeciler, Ordu'nun diğer can

lardan tünel inşaatı bitirildi. Şimdi o tünellerin uygulanmayan proje uygulansaydı azaltılacak çevresel zararlar yanında bir de, yerleşim yerlerinin altından geçirilmesiyle ayrı felaketlere davetiye çıkarıldı. Şimdi basınçlı tünellerin geçtiği alanların üzerinde yerleşim yerleri var ve üzerlerinde insanlar yaşayacak. Bu olumsuzluğu fark edenlere şirket eskimiş evinin yerine yenisini yapıp ses çıkarmak

daki Ordu'nun aşağı köylerinde yaşanacak. Koskoca vadilerde su akmayınca serinliğini esirgeyecek örneğin. Tarlada bahçede çalışıp yorulunca oluşan doğal göllere dalıp serinlemek yok artık. İhtiyacı olanın kullandığı gürül gürül akan suyu verdik HES'lere. Çağlayanlar kuru birer kalıntı haline dönüştüğü için kimseler oraları merak edip gelmeyecekler. Yeşilliği önce sarıyla değiştirip, sonra siyaha çalan kahverengiyle yetineceğiz. Çünkü sularımızı verdik HES'lere. Sonra meyveyi, mısırı, kabağı fasulyeyi... Satın almaya başlayacak yöre insanı. Hayvan da yetismeyecek su olmayınca. Ve zaten sorun olan yeni bir göç dalgası başlayacak.

Ama HES çalışmaya devam edecek. Nasılsa kar garantisi. Onlar için fındığın, meyvenin az olmasının veya hiç olmamasının anlamı yok. Çünkü çok kazandıkları veya kazandırıldıkları için pahalı veya ucuz olması önemli değil gıda maddelerinin. Ta ki dünyada son ürün yok olana dek kullanabilirler. Onlar var oldukça doğa ve biz yavaş yavaş yok olacağız. Zaten işlerine yaradığımız sürece varlığımıza tahammül ediyorlar. Ta köle düzeninden bu günkü çağdaş köle düzenine kadar olan yollar boyunca.

Elbette kişisel de olsa Ordu HES işletmeleri sürgit para kazandırıp varlığını sürdüremeyecek. Karadeniz dağı taşı toplayıp bentlerle kapatılan önünü kapattığı bariyerlere saldırarak. Onların ummadığı kısıklıkta HES göletleri bir daha temizlenmemek üzere dolacak taş çakıl ve orman kalıntılarıyla. İşe yaramaz birer çorak göletler oluşacak kısa zamanda. Ama eski haline dönülmez tahribatlarla oluşturulan doğa katliamını Karadeniz İnâtçılığı da yerine koyamayacak bir daha.

Gördüğünüz gibi Kapitalizm. Sana düşman, bana düşman. Yaşayan her şeye düşman. Bu kadar düşmanla yaşamalarının tek nedeni ise ayak tırnaklarından kafalara kadar her şeyi kendi çıkarları için örgütlemelerinden kaynaklanıyor. Bizlerin ise örgütüğümüzün olmayışı tek sorun. Doğayı da insanı da kurtarmanın tek yolu ise işçi sınıfının düşmanı olan burjuvaziye karşı işçi sınıfını örgütlemekten geçmektedir. Çünkü çağımızda işçi sınıfından başka bu barbarlarla baş edecek güç yoktur.

İşçi sınıfının yegane örgütü ise onun politik örgütüdür.

hanesine yazılıyor. Ulaşımı hızlandırmak için dökülen asfalt ve betonlar sel felaketlerine yol açıyor. HES adı altında kişiye özel karlılık sağlayan işletmelerin kazandırdıkları, kaybettirdiklerinin yanında devde kulak bile değil. Bunun bir de kişiye kazandırıp, topluma zarar verdiklerini düşünürsek daha adil olmayan bir sonuca tanık oluruz.

Buna rağmen kapitalist sistem durmadan her şeyi paraya çevirmek için uğraşıyor. Eğer karşı çıkılmazsa yarar sağlayacak tek kişi kalana dek bu şekilde sürececek. Yani kazanan birileri varsa, o kazananlar da sistemin yürümesini sağlıyorsa, kaybedenlerin bir anlamı yok. Hatta bu günkü kazançlar gelecek yılları yok ediyorsa bile önemli olan bu günkü kazanç kapitalist barbarlar için.

Bu örneklerin ta kendisi yaşıyor, Ordu'nun Melet Irmağı ve Turna suyu ırmağı üzerinde kurulan HES lerle. Şimdilerde gülünç olarak tabir edilen miktarda elektrik üretmek için, önce Melet Irmağı'nın önü kesildi Topçam'da. Irmağa hiç zararı olmayacak, suyunda eksilme olmayıp ırmak yine gürül gürül akacak yalanla-

damarı olan Turna Suyu'nu da istediler. Karşı çıkmalara rağmen çalışmalar başladı ve bitmek üzere şu anda Turna Suyu'nun tutsak edilme işlemi. Çünkü Turnalık'ın İki Dere mevkiindeki tarihi eserler yok edilerek su toplama bariyeri tamamlandı bile. Karşı çıkılmasın diye yöre halkına rüşvet babında devletin verdiği hizmetler ve şirketin sunduğu iş olanakları karşı koymak isteyenleri taca attı maalesef. Yakında su tutulmaya başlanacak. Artık Turna Suyu da dere kıvamındaki sularını taşımaya çalışacak Karadeniz'e. Yine Turna Suyu da verdiği yaşamı aza indirecek akıp gittiği güzergah boyunca.

Elbette sadece bunlar değil bu anlamsız HES'lerin bu yöreye verdiği ve vereceği zararlar. Turna Suyu'nu Melet Tesislerine taşımak için 10 Km. yi aşan yer altı tünelleri inşa edildi. Yer altı tünellerinin yer altı sularına en az zarar vereceği plan ve projeler yapıldı. O plan ve projelerin zararı tam olarak önlemeyeceği bilinmesine karşın, o proje bile uygulanmadı. Çeşitli rüşvetler ve el altından devlet desteğiyle, projeler uygulanmayıp kestirme yol-

masını sağladı. Devlet yetkilileri ise sen işini bilirsin mantığıyla karışma gereği duymadı.

Yine resimlerde de göreceğiniz gibi bu iki ırmağın birleşme işlemleri yapılırken doğaya bir daha geri dönülmeyecek zararlar verildi. Karadeniz'in inatçı doğasını simgeleyen Özlükent sırtlarında inatla ortalığı yeşile boğan, taşların arasından fişkıran doğal yaşam bir daha gün yüzü görmesin diye beton zeminlerle kaplandı. Sanki doğanın bağrına saplanmış bir hançer gibi duruyor şimdilerde Özlükent sırtları. Sular birleşecek, elektrik üretilecek, karlı satışlarla zenginlikler yaşanacak ama oralarda bir daha bir ağaç yeşermeyecek kayaların arasından. Öyle olunca da fındık ya aşırı yağıştan, ya da kavurucu sıcaktan olgunluğa erişmeden yok olacak. Mısır hiç yetişemeyecek mesela. Çünkü mısır suyu ve nemi sever. Sulamak istesen bile suyu verdik HES'lere. Fasulye, kabak olmayacak. Kendine yetecek meyveleri yetiştiremeyecek, Özlükent, Derinçay, Gümüşdere, Turnalık ve Darıcabaşı köyleri. Ama asıl sorun suyu aşağılara indikçe anlam kazanan yol boyun-

İş Sağlığı ve Güvenliği

BAŞBAKAN NEREDEN BAKIYOR ?

Artsın Turan

6-9 Mayıs 2018 Tarihinde Uluslararası İş Sağlığı ve Güvenliği Kongresi yapıldı. 9. Kongre konuşması sırasında Başbakan bazı açıklamalarda bulundu.

Dünyada 2,3 milyon insanın her yıl iş kazası ve meslek hastalıklarından öldüğü bilgisini verdi. İktidar dönemlerinde %38 başarı sağlandığı bilgisi de benim için çok önemliydi.

denetleyecek yapıya gelmiş. Sektörden uzak kalmışım herhalde!

Başbakan ifadelerinde iş hayatının tarihsel gelişimi sürecinde ortaya çıkan iş kazalarının %80-85 'i insan unsurundan kaynaklanmaktadır diyor. Kazaların %100'ü insandan kaynaklanır.

Sistemi kuran da ihaleyi veren de beni çalıştıran da insan. Her şey onun eseri ise peki % 15 nerede?

Başbakanın daha önce görev aldığı yerlerdeki tavrı beni ilgilendirmez.

Beni Ulaştırma Bakanı olarak çalışırken ihalesine imza attığı işlerle ilgili Bakanlık davaları ilgilendirir. Yapılan işlerdeki kazalar ilgilendirir. Yol tamiri esnasında ölen arkadaşlarımın davaları ilgilendirir. Başbakan'ın görevini yerine getirirken ne dediği ilgilendirir.

Baret giyilmeyen saha arıyorsa verdiği ihalelerdeki sahaları gezdirmeli. Başbakan kongrede çalışana eldiven vermeyen; baret vermeyen, standartlarda çalıştırmayıp sömüren patronu bana bildir diyebilseydi, bu sayfada başka bir soruya cevap arıyor olurduk.

Başbakan Baret, eldiven, emniyet kemeri, maske, oksijen tüpü.....sayabileceğimiz birçok İş Sağlığı ve Güvenliği konusundaki ekipman ve donanımı bizlerin kullanmadığını söyleyebilir. Bu söylem konuya nereden ve nasıl baktığını gösterir.

13 MAYIS ona ne hatırlatıyor. Muhalefet söylerken koltukta gülenler oturup işçiyi suçlarlar. Bu da haber olur, bu mayadan yoğurt da bu kadar oluyor. Ona göre 301 rakam. Bizce CAN. Konuya nereden baktığımız önemli .

Bir işyeri düşünün baret takılmış, eldiven var, emniyet kemeri var, maske var, çalışan arkadaşımız yüksekte düşüp sakat kalıyor. Suçlu işçi, ona patronu her şeyi vermiş. O ise düşmeyi başarmış. Bilirkişi raporu emniyet kemeri bağlantı noktası yok, çalışan emniyet kemeri boş koruması yüzünden düştü diyor.

Bir başkası zorunlu olan ilk yardımcını tamamlayan firma da yükseklik korkusu olan ve kan tutan ilk yardımcı müdahaleye gittiğinde kaza geçiriyor, bilirkişi

raporu yükseklik korkusu olan 2. kattan düşüp ağır yaralanıyor. 2. ilk yardımcı ise kan tutması sonucu bayılıyor ve başını vurduğu için ölüyor.

Bunlar her sahada sistemi yönetenlerin sorumluluğu olarak karşımıza çıkıyor.

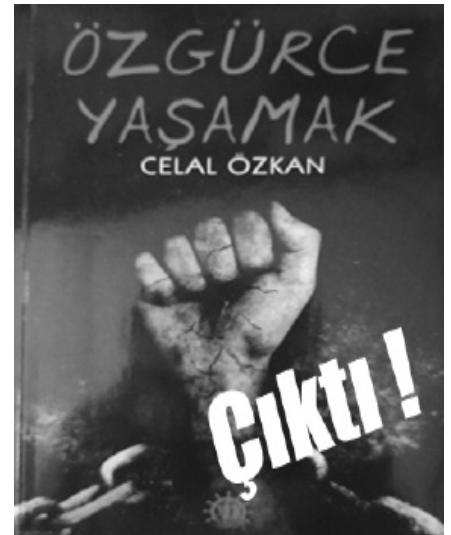
Şikayetin merkezinde kağıt üzerinde eğitim veren ekiplerin oluşmasına nede olan patronlar, standart çalışma yapılırsa verilen ihalede zarar edecek patronlar, ihaleyi zamanından önce hadi-acele baskısı ile çalışanı sürekli tedirgin eden patronlar, çalışanın yemeğini dahi ödeyemeyip, su dahi almayan , şantiyesine su çekmeyip namaz kılınması için zaman ayırabilen kültür suçlu değil.

Anayasayı bir kere delmekle bir şey olmaz, İsg uygulamalarını delmekle bir şey olmaz, bir dakika çalışılıp çıkılacak diyen patronların ve denetim mekanizmasını elinde tutan zümrenin hatasıdır.

Bu sebepler kaza sebepleridir. Ancak Başbakan'ın sebepleri değil, çünkü bunlar insan değil.

Başbakana göre çalışanların neden olduğu kaza sebeplerinden sayılmıyor. %85'e girmiyor. Yasa değişmiyor.

Kapitalist ülke Başbakan'ı kendi işverenlerine kendi tarzı ve bakış açısıyla konuşuyor.

Demek ki meslek hastalıkları artmış, önlemler çoğalmış, ihale veren devlet iş güvenliği uygulamaları için net gider paylarını hesaplamış, zarar ettim diye vergisinden kaçırın patronu artık

Tersanelerde çalışırken, işçinin arkasında sürekli gezdiğini söylerken kayıp %15'i buluyoruz. Onlar büyük baş dediklerimiz. (kimimiz idareci, ihale veren,da diyoruz.)

ZF Sachs İşçileri Ücret Zammı İçin Ayakta

Açlık sınırı altında bir asgari ücretle çalışmak durumunda kalan işçiler, gerekli yaşam harcamalarındaki yüksek enflasyonun da etkisiyle eriyen ücretleri karşısında, ekonomik olarak bir çıkmazın içindeler. Sömürü düzeni, işçileri bu çıkmazdan kurtulmanın koşulu olarak, önlerine kredi sistemini bir kurtuluş yolu olarak sunuyor.

İşçiler sistemin bu tuzağına kaçınılmaz olarak takılıyor, böylece sistemin sadece artı değer üreten gücü olarak değil, kredi sisteminin akıcılığını sağlayan, tüketimin arttırılmasını sağlayan bir gücü haline dönüşüyor. Tabi ki bu sömürü düzeninin sunmuş olduğu toz pembe hayat çok kısa sürüyor. Alınan krediler ödenemez duruma geldiğinde, aile içi şiddet, cinnet vakaları, intihar girişimleri artan biçimde devam ediyor. İşçilerin özellikle, ekonomik mücadelelerinde 'hak verilmez alınır' düsturu önemli bir noktadır.

Öncelikle her hak mücadelesi, ister siyasal, isterse ekonomik olsun sonucundan bağımsız olarak, örgütlü mücadelenin gücünü ve niteliğini ortaya koyarak, sermaye düzenine karşı yürütülecek bir sonraki mücadelenin temelini oluşturur. İkinci olarak, mücadeleyle kazanılmış hiçbir hak, masa başında bir imzayla geri verilmez, kazanılmış bir hakkın geri alınabilmesi içinde bir savaş gerekir.

Gebze'de bulunan ZF Sachs işçileri, ücretlerinin artırılması için, çeşitli eylem biçimleri ortaya koyarak, ücretlerinin, üyesi oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası'nın diğer fabrikalarındaki seviyeye yükseltilmesini istiyorlar. Dokuz aydır sürdürdükleri çeşitli eylemlerle taleplerini dile getiren işçiler, son olarak çay molalarından sonra 15 dakika iş durdurma eylemi yapıyorlar.

Kapitalizm var olduğu sürece sınıf savaşimleri da var olacaktır. Burjuvazi bu savaşı tüm silahlarıyla acımasız biçimde yürütüyor. Dolayısıyla işçiler açısından bir seçeneksizlik durumu yoktur. İşçiler tüm güçlerini, günü kurtarmak adına değil, geleceği kurtarmak adına bu savaşa girmelidirler. İşbaşı Gazetesi olarak, ZF Sachs işçilerinin onurlu direnişlerini selamlıyor, mücadelelerinin kazanımla sonuçlanacağına inanıyoruz.

Kamu Emekçilerine Gözaltılar Devam Ediyor

OHAL ilanından bu güne kadar binlerce kamu emekçisi, burjuva devletin ortaya koyduğu gerekçelerle işlerinden atıldı. FETÖ soruşturması bahanesiyle işlerinden atılan emekçiler, devletin yeni yapılanması karşısında, önemli bir toplumsal muhalefet gücü olması sebebiyle devletin saldırılarıyla karşı karşıya kalmışlardır. İşlerinden atılan emekçiler, ülkenin dört bir yanındaki meydanlarda işlerine geri dönmek adına eylemler ortaya koydular ve sürdürüyorlar. Bu eylemler sırasında bir çok emekçi, polis şiddetine maruz kalmış, bir çoğu gözaltı ve tutuklamayla eylemlerden vazgeçirilmeye çalışılmıştır.

Bu eylemler aynı zamanda mevcut hükümetin 'biat' kültürüne karşı bir duruşu da ortaya koymaktadır. Eylemlerinin 545. gününde Ankara Konur Sokak'ta toplanan emekçiler, 'İşimizi Geri İstiyoruz' pankartıyla yürüyüşe başladıkları sırada, polisin müdahalesi sonucu, beş kamu emekçisi gözaltına alındı.

Kim Demiş OHAL'de Grev Olmaz Diye..

Tarih, AKP hükümetini sermayeye nefes aldırان en iyi hükümetlerden biriydi diye yazacak. Sermayenin sıkıştığı her durumda, hiç duraksamadan işçi ve emekçileri daha fazla ezmek, daha fazla sömürmek adına sermayenin payandası olduğunu açıkça ortaya koydu.

Hükümet olduğu 2002 tarihinden günümüze kadar geçen sürede, 13 grev kararı sudan sebepler gerekçe gösterilerek ertelendi. 2003 yılında Petlas ve Şişe Cam grevleri, 2004 yılında Şişe Cam ve Lastik İş'in 20 fabrikada ki grevi, 2005'te Erdemir Madencilik grevi, 2014'te Şişe Cam'a bağlı 10 fabrikada ki grev ve maden işçilerinin iki işletmedeki grevi, 2015'te 22 fabrikayı kapsayan Metal işçileri grevi. OHAL ilanından sonra 2017 'de Asil Çelik grevi, EMİS'e bağlı fabrikalarda metal işçileri grevi, Akbank grevi, Şişe Cam Grevi ve Mefar İlaç grevi. 2017 'de ertelenen beş greve, bulundukları sektörler, kapsadığı işçi ve

emekçi sayısı olarak bakıldığında, OHAL ilanının zamanlaması aynı zamanda kimlere karşı ilan edildiğinin de göstergesi durumundadır. Burjuvazi dalgayı ve gücünü önceden görmüş ve önlemlerini dalgayı etkisizleştirecek biçimde almıştır. Bu bir gerçekliktir. Bir gerçeklik de büyük dereleri oluşturan küçük ırmaklar olduğudur.

Gebze Organize Sanayi bölgesinde bulunan Neşe Plastik işçileri, uzun süredir yürüttükleri Toplu İş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle, 10 Mayıs'ta greve çıktılar.

Petrol İş Sendikası'nda örgütlü 230 işçinin çalıştığı işletmede, grev pankartı fabrika kapısına işçilerin halayları eşliğinde asıldı. Neşe Plastik işçilerinin OHAL koşullarına rağmen, örgütlü davranışlarını ve grevlerini selamlıyoruz.

“Demokles’in Kılıcı” İŞSİZLİK

Ekonomik krizin keskinleşmesiyle, büyüyen işsizlik işçi ve emekçiler üzerinde keskin bir kılıç gibi sallanmakta. TÜİK Ocak 2018 verilerine göre, Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaş grubunda işsiz sayısı 3 milyon 409 bin, genç nüfusta işsizlik oranı da yüzde 19.9 olarak açıklandı. Resmi verilerin gerçeği yansıtmadığını, gerçek rakamların çok daha ciddi boyutlarda olduğunu biliyoruz. Yaşamın kendisi de bize bu durumu açıkça gösteriyor.

Özellikle büyük şehirlerde, mesai saatlerinde sokaklarda, parklarda dolaşan insanların her geçen gün artışı, bu durumu ortaya koyuyor. İşsizlik, burjuvaziye işletmelerinde daha ucuz iş gücü, daha güvencesiz işçi çalıştırma olanakları sağlarken, işçi ve emekçilere köleci düzene boyun eğmeye, her türlü çalışma koşulunu ve düşük ücreti kabul etmeye zorluyor. İşsiz kalma korkusu, işçilerin sermayeye karşı örgütlenmesini de engelliyor.

Kilis’de altı ay süreli geçici iş için, binlerce kişi, İŞKUR merkezi önünde uzun kuyruklar oluşturdu. Başvuruların 11 Mayıs’ta biteceği söyleniyor. Geçici bir iş için bile, bu kadar yoğun bir başvurunun yapılması, işsizliğin ne düzeyde olduğunu gösteriyor.

Çürümüş kapitalist düzenin işçiye, emekçiye işsizlik, açlık ve geleceksizlikten başka verebileceği bir şey yoktur. Bu sistemden beklenti içinde olmak, bir gün sonrasına umudu taşımaktan başka bir işe yaramaz. Umutlu yarınları bakabilmemiz için, işe kapitalizmin temel taşlarından en küçüğünü sökmekle başlamalıyız.

Sinop’ta Nükleer Karşıtı Eyleme Yasak

Sermaye sahiplerinin günümüzdeki siyasi iktidarı Mersin Akkuyu Nükleer Santrali’nden sonra Sinop’a da Fransız-Japon sermaye ortaklığında nükleer santral kurulması için anlaşma imzalamıştı.

Sinop Nükleer Santral Karşıtı Platform 26 Nisan 1986’da yaşanan Çernobil Nükleer Santral Faciası’nı 32. Yıldönümünde bir kez daha hatırlatmak ve Sinop’ta, Mersin’de, Trakya’da nükleer santraller kurulmasının sakıncalarını halka anlatmak amacı ile 22 Nisan 2018 Pazar Günü yürüyüş, miting ve panel düzenlemişti. Gerekli izinler de alınmıştı. İçişleri Bakanlığı; yürüyüşü mitingi ve paneli yasakladı. Sinop’un kuşatma altına alındığını, diğer illerden gelecek olanların kente sokulmayarak enterne edileceğini de duyurdu.

Siyasi iktidarı oluşturan ve çevresinde kümelenen, nükleer santral inşaatlarından nemalanan sermaye sahipleri, halkın nükleer santral gerçeklerini öğrenmesinden ne kadar korktuklarını böylece açığa vurdu. Kârları tehlikeye giriyordu. Tüm Türkiye’de 22 Nisan 2018 günü saat 13.00’da Sinop NKP ile dayanışmayı içeren basın açıklamaları yapıldı.

Sinop’a katılmak üzere hazırlıklarını tamamlamış olan Mersin NKP katılımcıları, Sinop etkinliklerinin engellenmesi üzerine, 22 Nisan 2018 günü Mersin, Silifke Gökbelen Yaylası’ndaki yoğun katılımlı Yörük Çalıştayında Çernobil’i hatırlatma, nükleer santrallerin sermaye sahiplerinin ve iktidarlarının çıkarları nedeni ile yapıldığını, zararlarını ve tehlikelerini anlatma görevlerini yerine getirdiler. Sinop etkinliklerinin engellenmesini protesto ederek Sinop NKP ile dayanışmalarını dile getirdiler.

Mersin NKP katılımcıları Çernobil Faciasını yıldönümü 26.04.2018 günü Mersin Barış Meydanı’nda bir uçurtma etkinliği gerçekleştirerek nükleer santral gerçeklerini tekrar dile getirdiler.

Nükleer santrallerin kurucuları Rusya, Fransa, Japonya, Kore sermaye şirketleri olsa da maliyetin yarısını oluşturan taş, toprak, beton işlerinin Mehmet Cengiz, Kolin, Doğuş ve benzeri yerli ve milli taşeronlarca paylaşıldığını, yaptıkları işlerin bedellerini yabancı sermaye şirketlerinden tahsil ettiklerini belirttiler.

Yabancı sermaye şirketlerinin ise makine teçhizat maliyetlerinin yanı sıra yerli taşeronlarına yaptıkları ödemelerin karşılığını da çok yüksek elektrik ücretleri (Akkuyu 12,35 Cent, 15 yılda toplamda 75 milyar \$. Sinop 10,60 Cent. Günümüzde kullandığımız elektriğin maliyeti 6 cent) ile hemen hemen üç katı olarak Türkiye Cumhuriyetinden tahsil edeceklerini açıkladılar.

Bu maliyetin de vergilerle işçiler, emekçiler tarafından ödeneceğini anlattılar. Bu kararların sermaye sahipleri ve iktidarları tarafından verilip uygulandığını vurguladılar.

Mersin NKP katılımcıları etkinliğin bitiminde OHAL uygulamaları nedeniyle izin alınmadığı gerekçesi ile polis müdahalesi ile karşılaştılar.

Kimlik tespiti yapan polis olayın mahkemeye intikal ettirileceğini bildirdi.

1 Mayıs: Marx, Engels, Lenin ve Rosa

1820'li ve otuzlu yıllar çalışma saatlerinin azaltılması için grevlerle doludur ve birçok sanayi merkezinde 10 saatlik işgünü talepleri ortaya atılmıştır.

Bununla birlikte, 10 saatlik işgününün evrensel olması mücadelesi sonraki onyıllarda da devam etti. Bu talep bir dizi sanayide güvence altına alınır alınmaz, işçiler, 8 saatlik işgünü sloganını yükseltmeye başladılar.

Daha kısa bir işgünü hareketi, sadece ABD'ye özgü değil, işçilerin yükselen kapitalist sistem altında sömürüldüğü her yerde yaygındı.

1866 yılının eylül ayında, Birinci Enternasyonal'in Cenevre Kongresi aynı talebi şu sözlerle kayıtlara geçmişti:

İş gününün yasal sınırlaması, işçi sınıfının durumunun iyileştirilmesi ve özgürleştirilmesi için yapılan tüm girişimler için bir ön koşuldur. Kongre, işgününün yasal sınırı olarak 8 saat önermektedir.

nışmasına atıfta bulunmasından dolayı ünlü olan metinde şöyle yazdı:

“Amerika Birleşik Devletleri'nde her bağımsız işçi hareketi, kölelik cumhuriyetin bir bölümünü çarpıklaştırdığı için kötümleşti. Kara derililerin damgalandığı yerde beyaz derililerin kendilerini kurtarması olanaklı değildir. Ne var ki köleliğin ölümlüyle birlikte derhal yepyeni bir yaşam. İç Savaş'ın ilk meyvesi Atlantik'ten Pasifik'e, New England'dan California'ya soluk soluğa gidip-gelen bir lokomotif hızıyla yayılan 8 saatlik çalışma hareketi oldu.

Marx, neredeyse eşzamanlı olarak, iki hafta içinde, Baltimore'daki bir işçi toplantısında 8 saatlik işgünü için oy kullanıldığını ve İsviçre- Cenevre'deki, bir uluslararası kongrenin benzer bir kararı aldığına dikkat çekiyor. “Böylece Atlantik'in her iki yakasında, üretim koşullarının kendilerinden doğup büyüyen işçi

genel talebini temsil ettiği için, Kongre bu talebi tüm dünyadaki işçilerin genel platformunun talebi olarak kabul eder.”

Amerikan işçi hareketinin uluslararası bir kongre üzerinde ve dava için yaptığı benzer bir etki 23 yıl sonra daha derin bir biçimde uygulandı.

Daha sonra 1889'da Paris'te düzenlenen İkinci Enternasyonal olarak bilinen yeniden yapılandırılmış Enternasyonal'in birinci kongresinde 1 Mayıs'ın, siyasi partilerinde ve sendikalarda örgütlenen dünya işçilerinin önemli siyasi talep - 8 saatlik işgünü talebi için savaşıacakları bir gün olarak kabul edildi.

Federasyonun 1885'teki toplantısında, ertesi yılın Mayıs ayında yapılacak olan yürüyüşe ilişkin karar yineleni ve birçok ulusal sendika mücadele için hazırlandı.

Grev merkezi, grev hareketinin en yaygın olduğu Chicago'ydu, ancak diğer birçok şehir

1 Mayıs'ta Chicago, kentin örgütlü işçi hareketinin çağrısı üzerine büyük çoğunluğu işlerini bırakan işçilerin sokaklara çıkmasına tanık oldu. Bu, işçi hareketinin kendisinin yaşadığı sınıf dayanışmasının en etkili gösterisiydi. 8 saatlik işgünü talebinin o zamandaki önemi ve grevin kapsamı ve niteliği, harekete önemli bir siyasi anlam kazandırdı. Bu önem grevi izleyen birkaç günün gelişmeleriyle daha da arttı. 1886'da, 1 Mayıs grevine yol açan 8 saatlik işgünü hareketi, Amerikan işçi sınıfının mücadelesinde görkemli bir bölüm oluşturuyor.

Chicago işçilerinin muzaffer yürüyüşü, işverenlerin ve kapitalist devletin üstün kuvvetleri tarafından durduruldu. Kaapitalist devlet, bu militan liderleri yok etmeyi kararlaştırdı; böylece Chicago'nun tüm işçi hareketine ölümcül bir darbe indirmiş olacaktı. Haymarket Olayı olarak bilinen şeye yol açan 3 ve 4 Mayıs olayları, 1 Mayıs grevinin doğal bir sonucuydu. 4 Mayıs'ta Haymarket Meydanı'nda düzenlenen gösteri, altı işçinin öldürüldüğü ve birçoğunun yaralandığı 3 Mayıs'taki McCormick Reaper Works'te grev yapan işçilere polisin acımasızca saldırısını protesto etmek için yapıyordu. Toplantı barışçıldı ve polis işçilere bir saldırı başlattığında bitmek üzereydi. Kalabalığa atılan bir bomba, bir çavuşu öldürdü. Sonuçta yedi polisin ve dört işçinin öldüğü bir savaş çıktı. Haymarket Meydanı'ndaki kan banyosu, Parsons, Spies, Fischer ve Engel'in darağacına gönderilmesi ve diğer militan Chicago liderlerinin hapsedilmesi, Chicago patronlarının karşı-devrimci cevabıydı. Bu, ülkenin her tarafındaki patronlara bir eylem sinyali idi. 1886'nın ikinci yarısı, 1885-1886'daki grev hareketi sırasında kaybettikleri konumlarını yeniden kazanmaya kararlı olan işverenlerin yoğun bir saldırısına damgasını vurdu.

1 Mayıs'ın Uluslararası Eylem Günü Olması

Bastille'in yıkılışının yüzüncü yıl dönümü olan 14 Temmuz 1889'da, topraklarında birçok

Marx - Sekiz Saatlik İşgünü Hareketi Üzerine

1867'de yayınlanan Kapital'in ilk cildinde “İşgünü” başlıklı bölümde Marx, 8 saatlik işgünü hareketinin Ulusal İşçi Sendikası tarafından başlatılmış olduğuna dikkat çekiyor. Marx, özellikle de Marx'ın, zenci ve beyaz işçiler arasındaki sınıf çıkarlarının daya-

sınıfı hareketi”, aynı şekilde, çalışma saatlerinin sınırlandırılmasını destekledi ve 8 saatlik işgünü talebiyle somutlaştırdı.

Amerika'da alınan kararın Cenevre Kongresi'nin karar alma-sını teşvik ettiği, alınan kararın aşağıdaki kısmından anlaşılmaktadır: “Bu sınırlama Kuzey Amerika Birleşik Devletleri işçilerinin

1 Mayıs'taki mücadeleye katıldı. New York, Baltimore, Washington, Milwaukee, Cincinnati, St. Louis, Pittsburgh, Detroit ve diğer pek çok şehirde iş bırakmalar gerçekleşti.

1 Mayıs grevinin en sert olduğu yer, o zamanlar militan bir Sol-kanat işçi hareketinin merkezi olan Chicago idi.

ülkenin örgütlü devrimci proleter hareketlerinden liderler, 25 yıl önce büyük öğretmenleri Karl Marx'ın yapmış olduğu gibi, bir kere daha işçilerin uluslararası bir örgütünü kurmak için, Paris'te bir araya geldiler. Sonradan İkinci Enternasyonal adını alacak olan kuruluş toplantısına katılanlar, Amerikalı delegelerden 1884-1886'da Amerika'da 8 saatlik işgünü için verilen mücadeleyi ve hareketin yeniden canlanmasını dinlediler. Amerikalı işçilerin örneğinden esinlenen Paris Kongresi şu kararı aldı:

Kongre, büyük bir uluslararası gösteri düzenlemeye karar verdi, böylece tüm ülkelerde ve tüm şehirlerde, belirlenen bir günde, emekçi kitleler, devlet yetkili-

kuşak önce Marx'ın, Birinci Enternasyonal'i yapmaya çalıştığı gibi merkezi bir örgüt, devrimci bir dünya proleter partisi olarak değil, yalnızca Kongre sırasında bilgi alışverişi için faaliyet gösteren bir danışma organı olarak gören partiler vardı. Engels, Birinci Enternasyonal'in Amerika'da resmen yasaklanmasından önce 1874'te arkadaşı Serge'e; "Ben, Marx'ın öğretilerinden sonra kurulan bir sonraki Enternasyonal'in gelecek yıllarda yaygın olarak tanınacağını, tam bir Komünist Enternasyonal olacağını düşünüyorum" diye yazıyordu; Enternasyonal'in yeniden canlandırılmasında, onu, birbirinden bağımsız ve her biri kendi bildiğini okuyan Sosyalist partilerin

desteklemek için binlerce insan yürüdü; gösteriler merkezi noktalarda büyük açık hava kitle toplantıları ile noktalandı.

1891'de Brüksel'deki bir sonraki Kongre'de, Enternasyonal, 1 Mayıs'ın ilk amacı olan 8 saatlik işgünü talebini tekrarladı, ancak bu günün, çalışma koşullarını iyileştirme talepleri ve uluslararası barışın sağlanması için de bir gösteri olması gerektiğini de ekledi. Revize edilen karar, özellikle 8 saatlik işgünü ve "sınıf mücadelesinin derinleşmesine" yol açacak diğer talepler için "1 Mayıs gösterilerinin sınıf karakterinin" önemini vurguladı. Kararda ayrıca, "mümkün olan her yerde" işin durdurulması öngörülüyordu. Her ne kadar 1 Ma-

dikkat çeker:

Bugün ben bu satırları yazarken, Avrupa ve Amerika proleteryası ilk kez tek bir ordu halinde, tek bir bayrak altında ve tek bir ivedi hedef uğrunda 8 saatlik işgününün yasal olarak tanınması uğrunda seferber olmuş, savaş güçlerini denetliyor... İşte, günümüzün bu soluk kesici görünümü karşısında, bütün ülkelerin kapitalistleri ve toprak sahipleri, bütün ülkelerin işçilerinin bugün gerçekten birleşmiş olduklarını anlayacaklardır. Keşke Marx şimdi yanımda olsaydı da, bunu kendi gözleriyle görebilseydi!

Uluslararası proletaryanın eşzamanlı gösterilerinin önemi, tüm dünyada işçilerin hayal gücüne ve devrimci içgüdülerine daha fazla hitap etmeye başlamış ve her yıl gösterilere büyük kitleler katılmıştır.

İşçilerin tepkisi, 1893'te Enternasyonal'in Zürih'teki bir sonraki kongresinde kabul edilen 1 Mayıs kararına şu ekin ilave edilmesini getirdi:

8 saatlik işgünü için 1 Mayıs'taki gösteri, aynı zamanda, işçi sınıfının, toplumsal değişimle sınıf ayrımlarını yok etmeye yönelik kararlı iradesinin bir gösterimi olarak hizmet etmeli ve böylece, tüm halklar için barışa, uluslararası barışa giden tek yola girmelidir.

Kararın orijinal taslağında sınıf farklılıklarının "toplumsal değişim" yoluyla değil de "toplumsal devrim" yoluyla ortadan kaldırılması önerilse de, yine de karar 1 Mayıs'ı bir üst siyasal düzeye yükseltiyordu. 1 Mayıs gösterileri, 8 saatlik işgünü talebine ek olarak, proletaryanın gücünün ve iradesinin mevcut düzene karşı meydan okuması olacaktı.

Reformcuların 1 Mayıs'ı Sekteye Uğratma Girişimi

Çeşitli partilerin reformist liderleri, 1 Mayıs gösterilerini, mücadele günü yerine dinlenme ve eğlenme günü haline getirmeye çalıştılar. Bu yüzden, her zaman gösterileri Mayıs'ın ilk Pazar gününde yapmak konusunda ısrar ettiler. Pazar günleri işçiler zaten çalışmadıkları için, iş bırakmak zorunda değillerdi. Reformist liderler için 1 Mayıs, sadece uluslararası bir iş tatili, parklarda veya kırlarda yarışmaların yapıl-

lerinden, işgününün sekiz saate yasal olarak indirilmesini ve aynı zamanda Paris Kongresi'nin diğer kararlarının hayata geçirilmesi talep edeceklerdi. Benzer bir gösteri zaten 1 Mayıs 1890 için, Amerikan Emek Federasyonu tarafından 1888 yılının Aralık ayında St. Louis'deki Sözleşmesinde kararlaştırılmış olduğundan, bu gün uluslararası gösteri için kabul edildi.

Karardaki, gösterinin her ülkenin nesnel koşullarına göre örgütlenmesinden bahseden fıkra, bazı partilere, özellikle de Britanya hareketine, kararın tüm ülkeler için zorunlu olmadığı şeklinde yorumlama fırsatı vermiştir. Böylece, İkinci Enternasyonal'in oluşumunun daha başında, onu, bir

gönüllü bir federasyonu olarak gören reformist unsurların mevcut olacağını öngörmüyordu.

Ancak 1890 1 Mayıs birçok Avrupa ülkesinde kutlandı ve Amerika Birleşik Devletleri'nde Marangozlar Sendikası ve diğer yapı sektörleri 8 saatlik işgünü için bir genel grev yaptı. Sosyalistlere Karşı İstisnai Kanunlara rağmen, çeşitli Alman sanayi kentlerindeki işçiler, 1 Mayıs'ı polisle şiddetli mücadeleler içinde kutladılar. Benzer şekilde, diğer Avrupa başkentlerinde de, yetkililerin uyarılarına ve polisin baskılarına rağmen gösteriler yapıldı. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Chicago ve New York gösterileri özellikle büyük öneme sahipti. 8 saatlik işgünü talebini

yıs'daki grevlere koşullara bağlı olarak atıfta bulunulsa da, Enternasyonal gösterilerin amaçlarını daha ayrıntılı olarak belirtmeye ve somutlaştırmaya başladı. İngiliz İşçi Partisi, 1 Mayıs'ta grev yapılmasına ilişkin şartlı öneriyi bile kabul etmeyi reddederek oportünizmini gösterdi ve Alman Sosyal-Demokratları ile birlikte 1 Mayıs gösterisini, Mayıs'ın ilk Pazar gününe ertelenmesi için oy verdi.

Engels Uluslararası 1 Mayıs

Komünist Manifesto'nun dördüncü Almanca baskısı için 1 Mayıs 1890'da yazdığı önsözünde, uluslararası proleter örgütlerinin tarihini inceleyen Engels, Uluslararası 1 Mayıs'ın önemine

dığı ve oyunların oynandığı bir gündü. Zürih Kongresi'nin kararının, 1 Mayıs'ın "işçi sınıfının sınıf farklılıklarını ortadan kaldırmaya yönelik kararlı iradesinin gösterilmesi", yani, kapitalist sömürü ve ücretli kölelik sisteminin yok edilmesi için mücadele etme iradesini göstermesi gerektiğini öngörmesi, reformcuları rahatsız etmiyordu, çünkü onlar kendilerini uluslararası kongre kararlarına bağlı görmediler. Uluslararası Sosyalist Kongreler, onlar için, savaştan önce çeşitli Avrupa başkentlerinde zaman zaman toplanan pek çok kongrede olduğu gibi, uluslararası dostluk ve iyi niyet toplantılarıydı. Proletaryanın ortak uluslararası eylemini caydırmak ve engellemek için her şeyi yaptılar ve fikirleriyle uyuşmayan uluslararası kongre kararları sadece kağıt kağıt üzerinde

sokak kavgalarıyla 1 Mayıs gösterileri, giderek daha fazla, güç gösterileri haline geliyordu. Gösterilere katılan ve o gün iş bırakan işçilerin sayısı giderek artıyordu. 1 Mayıs, egemen sınıf için daha fazla tehditkâr hale geliyordu. Her 1 Mayıs geldiğinde tüm ülkelerdeki yetkililer, bu Kızıl Gün'ü öfkeyle karşılıyorlardı.

Lenin 1 Mayıs Üzerine

Rus devrimci hareketindeki faaliyetlerinin başlarında, Lenin, Rus işçilerinin 1 Mayıs'ın gösteri ve mücadele günü olarak tanınmasına katkıda bulundu. 1896'da hapisanede iken, Lenin Rusya'daki ilk Marksist siyasi gruplardan biri olan St. Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği için bir 1 Mayıs broşürü yazdı. Bu broşür, hapisaneden çıkartılmış ve çoğaltılarak, 40 fabrikada işçiler arasında

lattıktan sonra, Lenin, 1 Mayıs'ın önemini şöyle belirtiyordu:

Fransa, İngiltere, Almanya ve işçilerin zaten güçlü sendikalarda birleştikleri ve birçok haklarını kazandıkları diğer ülkelerde, 19 Nisan'da (1 Mayıs) [Rus takvimi Batı Avrupa'nın 13 gün gerisindedir] İşçiler için Genel Tatil organize ettiler. Şehirlerde ana caddeler boyunca, açtıkları pankartlarla, boğucu fabrikalardan çıkarak, patronlara, sürekli büyüyen güçlerini gösterirler. Bir önceki yıl boyunca patronlara karşı kazanılan zaferlerini anlatan konuşmaların yapıldığı ve gelecekte de mücadele için planların yapıldığı büyük kitle gösterileri düzenlerler. Grev tehdidi altında patronlar, o gün çalışmaya gelmeyen işçileri para cezasına çarpmaya cesaret edemezler. Bu günlerde işçiler ayrıca patronlara ana taleplerini

linçliliğinden de, Rus halkının siyasi kurtuluşu için önlenemez mücadelenin başlamasında gösterilecek kararlılık ile ve sonuç olarak proletaryanın sınıfsal gelişimi ve Sosyalizm için açık mücadelesinde bir fırsat olarak mümkün olduğu kadar etkileyici şekilde düzenlenmesini sağlamak için çalışmaya başlamamızın zamanıdır

Altı ay öncesinden buna dikkat çekmesiyle Lenin'in 1 Mayıs gösterilerine ne kadar önem verdiği görülebilir. Ona göre 1 Mayıs, "Rus halkının siyasi kurtuluşu için önlenemez mücadele", "proletaryanın sınıfsal gelişimi ve Sosyalizm için açık mücadelesi" için bir gösteri fırsatydı.

1 Mayıs kutlamalarının "büyük siyasi gösteriler haline gelebileceğini" söyleyen Lenin, 1900 yılındaki Harkov 1 Mayıs kutlamalarının neden "olağanüstü bir olay" olduğunu soruyor ve sorunun cevabını "grevdeki işçilerin kitlesele katılımı, sokaklarda devasa kitle toplantıları", kızıl bayrakların açılması, broşürlerde belirtilen taleplerin sunulması ve bu taleplerin - sekiz saatlik işgünü ve siyasi özgürlük - devrimci karakteri" olarak veriyordu.

Lenin, hiçbir şekilde 1 Mayıs'ın siyasi karakterinin gölgelemesini istemediği için, diğer küçük ve tamamen ekonomik talepleri 8 saatlik işgünü talebiyle birleştirmiş olmalarından dolayı Harkov Parti liderlerine çıkışıyor. Bu önsözde şöyle yazıyor:

Bu taleplerin ilki [8 saatlik işgünü], tüm ülkelerde proletarya tarafından ortaya konan genel taleptir. Bu talebin ortaya konulması,

Harkov'un ileri düzey işçilerinin uluslararası Sosyalist işçi hareketi ile dayanışmalarını gerçekleştirdiğini göstermektedir. Ancak tam da bu nedenle böyle bir talep, ustabaşları tarafından daha iyi muamele görmek, ya da ücretlerde yüzde on bir artış gibi küçük talepler arasında yer almalıydı.

Sekiz saatlik işgünü talebi, tüm proletaryanın talebi olarak, bireysel işverenlere değil, bugünkü sosyal ve politik sistemin tümünün temsilcisi olarak hükümete, bütün kapitalist sınıfa, tüm üretim araçlarının sahiplerine karşı ortaya konulmuş olan bir taleptir.

kaldı. Yirmi yıl sonra, bu reformist liderlerin "sosyalizmi" ve "enternasyonalizmi" tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. 1914'te Enternasyonal paramparça olmuştu çünkü doğduğunda, kendi yıkımının tohumlarını - işçi sınıfının reformist yanıltıcılarını - içinde taşıyordu.

1900'de Enternasyonal'in Paris'teki kongresinde, önceki kongrelerdeki 1 Mayıs kararı tekrar kabul edildi ve 1 Mayıs'ta çalışmanın durdurulmasının gösteriyi daha etkili hale getireceği yönündeki ifadesiyle güçlendirdi. Tüm önemli sanayi merkezlerinde polis ve askerlerle girişilen

2000 adet dağıtılmıştı. Lenin'in karakteristik olarak basit ve doğrudan tarzında çok kısa yazılmış olan broşür, işçiler arasında en az gelişmiş olanı tarafından bile anlaşılabilirdi. Broşürün çoğaltılıp dağıtılmasında katkısı olanlardan biri, "1896 yılındaki ünlü tekstil grevlerinin patlak vermesinden bir ay sonra, işçiler bize, ilk itilimi, mütevazî 1 Mayıs broşürünün verdiğini anlatıyorlardı" diye yazmıştı.

İşçilere, çalıştıkları fabrikaların sahiplerinin çıkarı uğruna nasıl sömürdüklerini ve hükümetin koşullarında iyileştirme talebinde bulunanlara nasıl zulmettiğini an-

hatırlatırlar: 8 saat çalışma, 8 saat dinlenme ve 8 saat boş zaman etkinliği. Diğer ülkelerin işçileri şimdi bunu talep etmektedirler.

Rus devrimci hareketi 1 Mayıs'ı büyük avantajlarla kullandı. Lenin, 1900 yılının Kasım ayında yayınlanan Kharkov'da 1 Mayıs adlı bir broşürün başlığında şöyle yazdı:

Altı ay içinde, Rus işçiler, yeni yüzyılın ilk yılının 1 Mayıs'ını kutlayacaklar ve kutlamaların mümkün olduğu kadar çok sayıda merkezde ve sadece katılanların sayısı bakımından değil, aynı zamanda örgütlenmiş karakterlerinden, ortaya çıkaracakları sınıf-bi-

1 Mayıs'ın Siyasi Sloganları

1 Mayıs, uluslararası devrimci proletarya için odak noktası oldu. 8 saatlik işgünü olan asıl talebe, işçilerin 1 Mayıs grevleri ve gösterileri sırasında üzerinde durmaları istenilen Uluslararası İşçi Sınıfı Dayanışması; Genel oy hakkı; Savaşa Karşı Savaş; Sömürgeci Baskıya Karşı; Gösteri ve Yürüyüş Hakkı; Siyasi Mahkumların Serbest Bırakılması; İşçi Sınıfının Siyasi ve Ekonomik Örgütlenme Hakkı gibi diğer önemli sloganlar eklenmiştir.

Eski Enternasyonal'in 1 Mayıs meselesini en son 1904 Amsterdam Kongresi'nde dile getirmişti. Gösterilerde yer alan çeşitli siyasi sloganları inceledikten sonra ve bazı ülkelerde bu gösterilerin hala 1 Mayıs günü yerine Mayıs ayının ilk Pazar günü yapıldığı gerçeğine dikkat çektikten sonra, karar şu sonuca varıyordu:

Amsterdam'daki Uluslararası Sosyalist Kongresi, tüm sosyal-demokrat Parti örgütlerini ve tüm ülkelerdeki sendikaları, 1 Mayıs'ta enerjik bir şekilde 8 saatlik işgününün yasallaşması, proletarya'nın sınıfsal talepleri ve evrensel barış için gösteriler yapmaya çağırır. 1 Mayıs'ta gösteri yapmanın en etkili yolu, işin durdurulmasıdır. Bu nedenle Kongre, tüm ülkelerin proleter örgütlerinin, işçilere zarar gelmeden yapmak mümkün oluyorsa, nerede olursa olsun, ilk önce işi durdurmalarını zorunlu kılar.

1912 Nisan'ında Sibirya'daki Lena altın bölgelerinde grevlerin katledilmesi, Rusya'da kitlesel devrimci proleter eylem meselesini tekrar gündeme getirdiğinde, o yılın 1 Mayıs'ında yüz binlerce işçi iş bırakarak, 1905'te ilk Rus Devrimi'nin yenilgisinden bu yana egemen olan gericiliğe meydan okumak için sokaklara çıktılar. Lenin bu 1 Mayıs ilişkin olarak şunları yazdı:

Rusya'nın her yerindeki işçilerin büyük 1 Mayıs grevleri ve onunla bağlantılı sokak gösterileri, devrimci bildiriler, emekçi kitlelere yapılan devrimci konuşmalar, Rusya'nın bir kez daha yükselen devrimci bir döneme girdiğine işaret ediyor.

Rosa Luxemburg 1 Mayıs Üzerine

1913'de 1 Mayıs için yazdığı

bir makalede, sağlam bir devrimci olan Rosa Luxemburg, 1 Mayıs'ın devrimci karakterini vurguladı:

“1 Mayıs kutlamalarının parlak ana fikri proleter kitlelerin bağımsız eylemidir, milyonlarca işçinin siyasi kitle eylemidir... Paris'teki uluslararası kongrede Fransız Lavigne'nin mükemmel amacı, doğrudan uluslararası kitlesel gösteri, iş aletlerinin bırakılmasıyla birlikte, 8 saatlik işgünü, dünya barışı ve Sosyalizm için bir

gösteri ve savaş taktiğidir.”

Her zaman emperyalist rekabeti dikkatle araştıran Rosa Luxemburg, savaşın geleceğini gördü ve savaşın patlak vermesinden bir yıl önce, 1 Mayıs'ın özellikle işçiler arasındaki uluslararası dayanışma fikirlerinin yayılması, emperyalist savaşa karşı uluslararası eylem günü olduğunu yazdı:

“1 Mayıs fikri, uluslararası dayanışma gösterileri ve barış ve sosyalizm için bir mücadele taktiği olarak kararlı kitle eylemi ne kadar kökleşirse, er ya da geç kaçınılmaz olarak gerçekleşecek olan Dünya savaşından, emek dünyası ile sermayenin arasındaki mücadelenin, başarılı bir çözümü kavuşması sonucunun çıkması için, daha büyük bir garantiye sahip olacağız.”

Savaş Zamanı 1 Mayıs

Savaş sırasında Sosyal-vatanseverlerin ihaneti, 1915 yılının 1 Mayıs'ında açıkça ortaya çıktı. Bu, 1914 Ağustos'unda emperyalist hükümetlerle yaptıkları sınıf barışının mantıklı bir sonucuydu. Alman Sosyal-Demokrasisi, işçilere çalışmaya devam etmeleri çağrısını yaptılar; Fransız Sosyalistleri, özel bir bildiriyle yetkililere, 1 Mayıs'tan korkmalarını gerektiğini ve işçilerden

ısrarla, “kendi” ülkelerinin savunması için çalışmalarını istediklerine dair güvence verdiler. Diğer savaşan ülkelerin Sosyalist çoğunluklarında da aynı tavır görüldü. Sadece Rusya'nın Bolşevikleri ve diğer ülkelerdeki devrimci azınlıklar, Sosyalizm ve enternasyonalizme bağlı kaldılar. Sosyal-şovenizm sarhoşluğuna karşı Lenin'in, Luxemburg'un ve Liebknecht'in sesleri yükseldi. 1916 1 Mayıs'ında sokaklarda kısmi grevler ve açık çatışmalar,

savaşan tüm ülkelerdeki işçilerin, kendilerine ihanet eden liderlerinin zehirli etkisinden kurtulmakta olduklarını gösterdi. Lenin için, tüm devrimciler için olduğu gibi, “oportünizmin çöküşü (İkinci Enternasyonal'in çöküşü - AT) işçi hareketi için faydalıdır” ve Lenin'in ihanetlerden arınmış yeni bir Enternasyonal çağrısı, rağbet görmeye başladı.

Zimmerwald (1915) ve Kienthal (1916) Konferansları, devrimci enternasyonalist partileri ve azınlıkları Lenin'in emperyalist savaşı iç savaşa çevirme sloganı altında topladı. Karl Liebknecht ve onun Sosyalist hareketteki taraftarları tarafından organize edilen 1916 1 Mayıs Berlin'deki dev gösterilerde, işçi sınıfının, polis yasaklarına ve resmi liderlerinin muhalefetine rağmen engelleri aşmakta olan canlı güçlerine tanıklık etti.

1917'de savaş ilan edildiğinde Amerika Birleşik Devletleri'nde 1 Mayıs'tan vazgeçilmedi. Sosyalist Parti'deki devrimci unsurlar, Nisan ayının başlarında St. Louis Olağanüstü Kongresinde kabul edilen partinin savaş karşıtı kararına sahip çıktılar ve 1 Mayıs'ta emperyalist savaşı protesto ettiler. Cleveland'da, o sırada S.P'nin

yerel sekreteri ve daha sonra Komünist Parti'nin kurucuları ve liderlerinden biri olan Charles E. Ruthenberg, tarafından organize edilerek, Halk Meydanında yapılan gösteri, özellikle militandı. 20.000'den fazla işçi sokaklardan Halk Meydanı'na yürüdü ve orada kendilerine binlercesi daha katıldı. Polis, toplantıya vahşice saldırarak bir işçiyi öldürdü ve bir diğerini ağır yaraladı.

1 Mayıs, 1917, Temmuz Günlere ve nihayet Rusya'daki Ekim Günlere, Rus Devrimi'nin gelişmesindeki aşamaları. Devrimci geleneklerle dolu olan diğer günlerle - 22 Ocak (“Kanlı Pazar,” 1905), 18 Mart (Paris Komünü, 1871), 7 Kasım (İktidarın Ele Geçirilişi, 1917) – birlikte 1 Mayıs, bugün İlk İşçi Cumhuriyetinde tatil günleridir. 1 Mayıs'ın orijinal talebi olan 8 saatlik işgünü, ise Sovyetler Birliği'nde 7 saate indirildi.

Komintern 1 Mayıs Geleneklerini Devraldı

Marx ve Engels'in 1848'de Komünist Manifesto'yu yayınlamasından bu yana devrimci proleter hareketinin en iyi geleneklerinin mirasçısı olan Komünist Enternasyonal, 1 Mayıs geleneklerini taşıyor ve çeşitli kapitalist ülkelerin Komünist partileri, işçileri her yıl 1 Mayıs'ta iş bırakarak, sokaklara çıkmaya, artan güçlerini ve uluslararası dayanışmalarını göstermeye, ücret kesintisi olmadan daha kısa bir işgünü talep etmeye, sosyal sigorta talep etmeye, savaş tehlikesine karşı mücadele etmeye ve Sovyetler Birliği'ni savunmaya, emperyalizme ve sömürgeci baskıya karşı savaşmaya, ırk ayrımcılığına ve linç etmeye karşı mücadele etmek, kapitalist makinenin bir parçası olarak sosyal-faşistleri teşhir etmeye, devrimci sendikalarını kurmaya, kapitalist sistemin devrilmesi ve evrensel Sovyet Cumhuriyeti'nin kurulması için örgütlenme konusundaki kararlılıklarını ve çelikleşmiş iradelerini ilan etmeye çağırıyorlar. Kapitalist ülkelerde 1 Mayıs, proletarya diktatörlüğünün sloganları ve arka planda Sovyet Cumhuriyeti fikriyle, işçi sınıfının acil politik talepleri için her zaman olduğu gibi bir mücadele günü olacaktır.

Alexander Trachtenberg. 1932
1 Mayıs Arşivi, www.marxist.org

İsrail'in Gizlenen Nükleer Gücü

İran ve İsrail nükleer meselede karşıt kutuplar olmaları, Batı başkentlerinde nadiren kabul edilmekte veya kamuoyunda da nadiren tartışılmaktadır.

İslam Cumhuriyeti'nin nükleer silahları geliştirmek için bir programı yoktur ve onların kullanımını engellemek için tamamen ortadan kaldırılmalarını istemektedir.

Günümüzün termonükleer silahlarının gücü, New York gibi metropol alanları radyasyona maruz kalmış moloza dönüşebilir.

Nükleer savaşlar kazanılamaz. Nükleer silahların yeterli sayıda kullanılması, nükleer kış riskine yol açar.

Nükleer teknoloji, gezegenimizin yok olma tehlikesiyle hayatı tehdit ediyor.

Mevcut eğilimler devam ederse, soluduğumuz hava, yediğimiz yiyecekler ve içtiğimiz su, insanlığın şimdiye kadar yaşadığı herhangi bir salgın hastalıktan çok daha büyük bir potansiyel sağlık tehlikesi oluşturacak kadar radyoaktif kirleticilerle kirlenecektir.

Nükleer caydırıcılığın tek bir başarısızlığı, nükleer savaşı başlatabilir”.

Nükleer savaş, on milyonlarca insanın ölmesi ve küresel iklimin felaketle sonuçlanan yıkıcı etkileri ve Dünya'nın koruyucu ozon tabakasının büyük ölçüde tahrip olması gibi yıkıcı sonuçlara yol açabilir.

Sonuç, bir milyar kadar insanın ölebileceği küresel bir nükleer kıtlık olacaktır. Yeterli termonükleer patlamalar, potansiyel olarak yeryüzündeki yaşamı sonlandırabilir.

Nükleer kış en büyük kabustur. Bunun hiçbir panzehiri, çaresi yoktur; işler bu noktaya gelirse geri dönmek mümkün değildir. Herkesi korkutması gereken bu konu, Batı medyası tarafından büyük ölçüde göz ardı edilerek, kamuya açık bir şekilde tartışılmaz.

İnsanlığın bir seçeneği vardır - bu silahları tamamen ortadan kaldır-

mak ya da onlar bizi yok edebilirler.

Washington, Batılı ortakları ve İsrail, sahip olmadığı veya istemediği nükleer silahlar konusunda İran'ı haksız bir şekilde eleştiriyorlar.

Son derece tehlikeli Siyonist yobazlar tarafından yönetilen Yahudi devleti, ülkenin kuruluşundan kısa bir süre sonra başlayarak geliştirdiği tehlikeli bir nükleer kapasiteye sahiptir.

İsrail'in ilk başbakanı David Ben-Gurion ve Şimon Peres, İsrail'in kimyasal, biyolojik ve nükleer silah geliştirmesinin ardındaki itici güçlerdi.

Eisenhower yönetimi, İsrail'in

nükleer silah geliştirmesine yardım ederek, ülkeye 1955'te ilk küçük nükleer reaktörünü sağladılar..

1964'te Fransa, Negev'de Dimona nükleer reaktörünü inşa etti. İsrail'in nükleer silah üretimi 1960'larda başladı. Güney Afrika, 1990'ların başına kadar nükleer silah geliştirmede İsrail ile işbirliği yaptı.

İsrail füzeleri, savaş uçakları ve denizaltılar sınırlarından çok uzaktaki hedeflere ulaşmak için nükleer füzeler fırlatabilmektedir. Nükleer cephaneliğinde yüzlerce savaş başlığı var.

1980'lerin ortalarında, Dimona'da çalışan nükleer teknisyen Mordechai Vanunu, İsrail'in nükleer silah programının varlığını kamuya açıkladı.

Bugün termonükleer gücü büyük şehirleri potansiyel olarak imha edebilir. Nükleer karşıtı eylemci

John Steinbach, 2009'da İsrail'in nükleer silah programı hakkında bir bildiri yayınladı:

Yüzlerce silah ve sağlam bir gönderim sistemi ile İsrail, İngiltere'yi sessizce geride bırakıp, dünyanın beşinci en büyük nükleer gücü olarak nükleer cephaneliği bakımından, Fransa ve Çin'e rakip oldu ve bugüne kadar bu konudaki belirsizliği koruyor.

İsrail'in elektrik üretimi için nükleer santralleri bulunmamaktadır.

Nükleer programı silah geliştirmeye ve üretmeye odaklanmıştır. Gelişmiş nükleer kapasitesi, ortaya çıkardığı bölgesel ve global riski artırır. Aslında açık olan sırrı iyi bilinmektedir.

“İsrail ve NATO Ülkelerinde Kritik Teknoloji Değerlendirmesi” başlıklı bir Pentagon raporu, Washington'un İsrail'in nükleer silah programını resmi olarak ilk kabullenışı oldu.

Raporda, “Amerika'nın Los Alamos, Lawrence Livermore ve Oak Ridge Ulusal Laboratuvarları” ile eşdeğer bir çok tesisi var. Ulusal laboratuvarlarımızda hali hazırda mevcut olan kapasiteye neredeyse eşittir” deniliyordu.

İsrail'in programı, nükleer cephaneliğini geliştirme, üretmek ve muhafaza etme konusunda kapsamlı Ar-Ge tesisleri, fabrikalar, özel şirketler ve hükümet araştırma merkezlerini içermektedir.

Bugün, İsrail'in nükleer gelişmişliği 30 yıl öncesinden çok daha ileri düzeydedir. İsrail yönetimlerine on yıllardır ABD teknolojisi verildi veya bu teknolojileri çalışdılar.

Bununla ilgili bilgi sistematik olarak göz ardı edildi ya da bastırıldı.

Her iki ülke arasındaki politik, ekonomik, askeri ve teknolojik ortaklık uzun zamandır devam etmektedir.

Washington aktif olarak ABD yasalarını ihlal ederek İsrail'i, sınırlarından uzak şehirleri yakıp kül edebilecek ileri nükleer silahlar geliştirmesine yardım etti.

1961 ABD Dış Yardım Yasası, ABD'nin, ülkelerin nükleer silah geliştirmelerine yardım etmesini yasakladı. İsrail gizlice bu yasaktan muaf tutuldu.

Her iki ülke de - İsrail, Filistinlilere ve Suriye'ye karşı, Amerika ülke içinde ve dışında insanlığa karşı - bitmek bilmeyen savaşlar başlatan -neocon - yeni muhafazakar aşırılık yanlıları tarafından yönetiliyor.

İran, yüzyıllardır başka bir ülkeye saldırmamıştır, şimdi de hiçbir ülkeyi tehdit etmiyor. Saldırı amaçlı değil, sadece savunma amaçlı konvansiyonel silahlara sahip.

Yine de Washington ve İsrail onu varlıkları için bir tehdit olarak görüyorlar - Batı yanlısı kukla bir yönetimin, onun egemen bağımsızlığının yerini alması için uydurulan su katılmamış bir yalan, bir bahane.

İran kimseyi tehdit etmiyor. Washington ve İsrail, dünya barışını ve insanlığın yaaşamını tehdit ediyorlar.

Eğer başlatılırsa, İran savaşı, sınırlarının çok ötesinde yıkıcı olabilir. Bunun arkasından dünyadaki iki baskın nükleer gücün muhtemelen birbirleriyle karşı karşıya geleceği feci bir küresel savaş gelebilir.

Washington ve İsrail'de savaş yaratmaktan sorumlu aşırılık yanlıları yüzünden düşünmesi bile hoş olmayan şey gerçekleşebilir.

İnsan türü, kendisini - ve kendisiyle birlikte hemen hemen her şeyi - yok eden ilk tür olabilir.

Stephen Lendman

Global Research, 05 Mayıs, 2018

Silah Bırakmayan FARC-EP Birlikleri Birleşiyor

(FARC muhalifleri, 2016 yılında FARC ile hükümet arasındaki barış anlaşmasının yürürlüğe girmesinden sonra silahlarını bırakmayı reddeden Kolombiya Devrimci Silahlı Kuvvetleri'nin bir parçası olan bir gruptur. Muhaliflerin, kendileri destekleyen bilinmeyen sayıda sivil milisle birlikte 1200 silahlı savaşıdan oluştuğu düşünülüyor. FARC muhalifleri, ya da "Yeni FARC", Kolombiya silahlı kuvvetler için EPL, ELN ve Clan del Golfo gruplarıyla aynı zamanda savaşmak zorunda kaldıkları için "baş ağrısı" haline geldi. "Yeni FARC"ın liderliği Gentil Duarte, Euclides Mora, John 40, Giovanni Chuspas ve Julián Chollo kod adlı orta düzey komutanlar tarafından yürütülüyor. FARC muhalifleri, Kolombiya silahlı kuvvetlerine yapılan çeşitli saldırılardan sorumlu tutuluyorlar.)

Bu grubun 25 Şubat'ta yayınladıkları bildiri aşağıdadır:

www.isyandan.org'dan alınmıştır.

Gerilla ve taban milislerinden uluslararası kamuoyuna; Bizler eski komutanlarımız ve Kolombiya hükümetinin sözleriyle barışın "iyi bir şey olduğuna" inanmamız beklenen kadın ve erkek gerillaların, taban milislerinin yönettiği Kolombiya'nın tarihsel gerilla örgütüyüz.

Bugün imzalanan anlaşmalarda bulunan politik tutsakların serbest bırakılması, ifade özgürlüğü ve toplumsal liderlerin hayatlarına saygı gösterilmesi temel başlıklarına uyulmamaktadır.

Bu nedenlerden dolayı aşağıdaki bilgileri kamuoyuna sunuyoruz.

1- Bizler Kolombiya hükümeti ve eski FARC Sekreteryası'nın iddia ettiği gibi suç örgütü değil bir taban gerilla örgütüyüz. Uyuşturucu kaçakçılığı yapan bir örgüt değiliz. Bizler yıllardan beri sosyal

adaletsizliğe karşı savaşan halkın bir parçasıyız.

2- Kırsal bölgelerde yada geçiş bölgelerinde bulunan bazı komutanlarımıza rüşvet verilmesi sonucu bu komutanları terk ederek topraklarımıza dönmeye karar verdik. Eski komutanların aldıkları rüşvet karşılığında sorumluluk sahibi gerçek gerillalar uyuşturucu kaçakçısı ve suçlular gibi yansıtılmaktadır.

3- Ulusal topraklarda diğer eski gerillalarla birlikte eleştirel tutumlarımızı birleştirmeye ve operasyonlarımıza devam ediyoruz. Askeri, politik ve sosyal gücümüz halkın içinden doğan gerilla üsleri üzerine inşa edilmektedir.

4- Amacımız kırdı ve kente yaşayanların haklarına saygı gösterilmesi, toprağı ve yaşamı savunmayı sürdürmektir.

5- Eylemlerimiz Kolombiyalıların daha iyi bir hayat yaşamasını garanti altına alacak olan bütün sosyal ve politik süreçlerin takip edilmesi üzerine odaklanmıştır.

6- Politikacılar ve rüşvetçi bürokratlar cezalandırmaya karar verdikleri halkı suçlu olarak kovuşturmaya devam edeceklerdir.

7-Bizim için Yerlilerin, Köylü Topluluklarının, Afro-Kolombiyalıların ve Sosyal Örgütlerin egemenliklerine, hukuklarına saygı duymak çok nettir. Hedefimiz bu toplulukların hiçbirleriyle çatışmak değil, yaşadıkları toprakları, doğal kaynakları ve yaşamı savunmaktır.

8- Eski Sekreteryası'nın kararına saygı duymakta çok netiz. Fakat bizim cephemizde onların eylemlerinden ve sözlerinden etkilenmek askeri bir nesne haline gelmekle eşdeğerdir.

Kolombiya Dağları, 25-02-2018 FARC-EP Batı Ortak Komutanlığı

Kaynak: <http://cedema.org/ver.php?id=7986>

Kapıdaki Tehlike

Mayıs ayı her zaman V-E (Avrupa'da Faşizme karşı kazanılan Zafer) Günü ile ilişkilidir. 73 yıl önce BM'nin kurulduğu 1945'te, "bir daha asla" duyguları güçlüydü. O zamandan beri Avrupa, silahlı çatışmaları önlemek için eşsiz bir güvenlik sistemi yaratmaya büyük çaba sarf etti. Bu sistem asla mükemmel değildi, ama genelde işe yaradı. Diğer kıtalar kıskançlıkla kendi güvenlik rejimlerini kurmaya çalışmışlardı. En kötü senaryoları önlemek için yapılan çoklu anlaşmalar hala yürürlükte, ancak bugün bir şekilde unutulmuş görünüyorlar ve hedef-

lerine ulaşmakta başarısız oluyorlar. Ancak Mayıs 2018'de savaşın ramak kalacağı, uzmanların, bu savaşın ne zaman patlayacağını, ne kadar yayılacağını ve kaç ülkenin dahil olacağını tahmin etmeye çalışacakları kimsenin aklına hayaline gelmezdi. Bu korkutucu ama şu anda bu noktadayız. Ortam, soğuk savaşın en kötü zamanlarından beri bu kadar gergin olmamıştı.

2 Mayıs'ta, 1991'den beri Baltık'ta yapılacak en büyük NATO tatbikatı olan Siil (Kirpi), 16 ülkeden 3 bin 000 askerle Estonya ve Letonya'da başladı. 14 Mayıs'a

kadar sürecek. Estonya ve Letonya Rusya Federasyonu ile ortak sınıra sahipler. Letonya Mayıs ve Haziran aylarında beş askeri tatbikata ev sahipliği yapacak. Bütün bu etkinlik, Moskova'nın bunu savaşa hazırlık olarak yorumlaması için yeterince yoğun. Haziran, Baltık'ta büyük ölçekli BALTOPS ve Sabre Strike 2018 tatbikatları yapılacak. Avrupa, -yaklaşık 90 Abrams tankı, Bradley muharebe araçları, 18 kundağı motorlu Paladin obüsü ve diğer araçlarla birlikte en az 4.000 askerli bir ABD zırhlı bir tugayına ev sahipliği yapacak.

En büyük NATO tatbikatı olan Anakonda 2018, bu yaz Polonya'da yapılacak. Soğuk Savaş'ın

sona ermesinden bu yana ittifakın gerçekleştirdiği bu en büyük bıkata yaklaşık 100.000 asker, 5.000 araç, 150 uçak ve helikopter ve 45 savaş gemisi katılacak. Böyle büyük bir güç doğal olarak Rusya'nın tetikte olmasını getirecek. Geçen ay NATO Hava Devriyesi'nin gücü artırıldı. İttifak, bu yıl Avrupa'da, Rusya ile bir savaşa hazırlık amaçlı 80 ortak tatbikat gerçekleştirecek.

NATO Ortadoğu'da Kendi Operasyonunu Başlatıyor

Bu yoğunlaştırılmış eğitim, Ukrayna'daki Donbas çatışmasının gerçekten kızıştığı bir zamanda gerçekleşiyor. ABD'nin Ukrayna ordusuna Javelin anti-tank roket sistemleri vermesinden sonra gerilimler arttı. Bu ölümcül silahların ilk transferidir.

1 Mayıs'ta ABD Dışişleri Bakanlığı, Amerikan ordusunun Suriye operasyonunda yeni bir aşamaya geçtiğini bildiren bir bildiri yayınladı. ABD liderliğindeki koalisyon, SDF ve onun gizemli "yerel ortakları" da buna dahil olacak. Bu aşamada Türkiye, İsrail, Ürdün, Irak ve Lübnan'ın da rolü olacağı belirtildi. İslam Devleti Beyrut için pek bir sorun teşkil etmiyordu, ancak şimdi Lübnan'ın başta İsrail ve İran olmak üzere pek çok tarafın yer alacağı bir savaş alanı olma ihtimali çok yüksektir.

Resmi olarak misyon, İslam Devleti (İD) güçlerinin kalıntılarını süpürmeyi amaçlıyor, ancak bu iddia su götürür. İD'den geriye kalanlar önemsizdir ve ABD öncülüğündeki koalisyonun yardımı olmadan halledilebilir. ABD, Başkan Trump'ın yapmak istediğini

söylediği gibi askerlerini çekmek yerine gerginliği artırmasıyla şu anda Suriye'deki durum her an patlamaya hazır. Orada daha büyük bir çatışmaya ramak var. ABD liderliğindeki Suriye Demokratik Güçleri ve Suriye rejim güçleri son zamanlarda doğrudan çatışmalara girdiler – bu çok endişe verici bir gelişme ve Suriye ve İran güçlerine karşı İsrail hava saldırılarıyla aynı zamana denk geliyor.

Bu savaş hazırlıkları, Başbakan Netanyahu'nun Tahran'ı nükleer anlaşma konusunda herkesi aldattığı iddiasıyla suçladığı sırada gerçekleşiyor. ABD, kanıtların "inandırıcı" olduğunu iddia etmekte gecikmedi. İsrail parlamentosu, başbakanlığa, güvenlik kabinesinin önceden onayı olmadan savaş ilan etme veya büyük bir askeri operasyonu emretme yetkisi veremeyi kabul etti.

ABD Başkanı Trump'ın 12 Mayıs'ta

İran anlaşmasını bozması ve yeni ABD elçiliğinin Kudüs'deki geçici mevkiinin 14 Mayıs'ta açılması sırasında İsrail'e üst düzey bir ziyaret gerçekleştirmesi bekleniyor. Açılış töreni, Suriye'de ve başka yerlerde Rusya ile yakın olarak çalışan İran'a karşı yapılacak yeni hareketlerin açıklanması için uygun bir zaman ve zemin oluşturuyor.

Avrupa ve Suriye'de gerçekleşen tüm olayların, Rusya'nın güvenliği üzerinde doğrudan etkisi vardır. Avrupa'da bir çatışmayı başlatmak için bir kıvılcım yeterlidir. Rusya'nın sınırlarına karşı yürütülen hiç bitmeyen NATO tatbikatları ve diğer operasyonlar son derece kışkırtıcıdır. Rus kuvvetleri, ülkedeki İran mevzilerinin yakınında konuşlandırıldığına göre, Suriye'de İran'a karşı bir savaş, neredeyse kesin gibi görünüyor. Rus ordusunu, kendisini savunma önlemleri almaya provoke etmeden, İran veya Suriye bölgelerine saldırmak imkansız olacaktır. İran kuvvetlerine karşı tek bir darbeye sessiz kalınabilir, ancak onlara karşı bir askeri kampanya kaçınılmaz olarak Rus personelinin riske atacaktır. Rusya'nın Suriye'de herhangi bir savaş senaryosunda ciddi bir etken olması gereken çok güçlü askeri kuvvetleri var.

Avrupa'da gerginlikler artıyor ve Suriye'de her an daha geniş bir çatışma patlak verebilir. Her iki durumda da, geniş kapsamlı bir çatışmaya dönüşme tehdidi taşıyan patlayıcı durumları kışkırtan Rusya olmayacaktır.

**Peter Korzun
Strategic Culture Foundation 4 Mayıs 2018**

1 Mayıs 2018

Ankara - İzmir - İstanbul - Atina - Havana - Moskova